

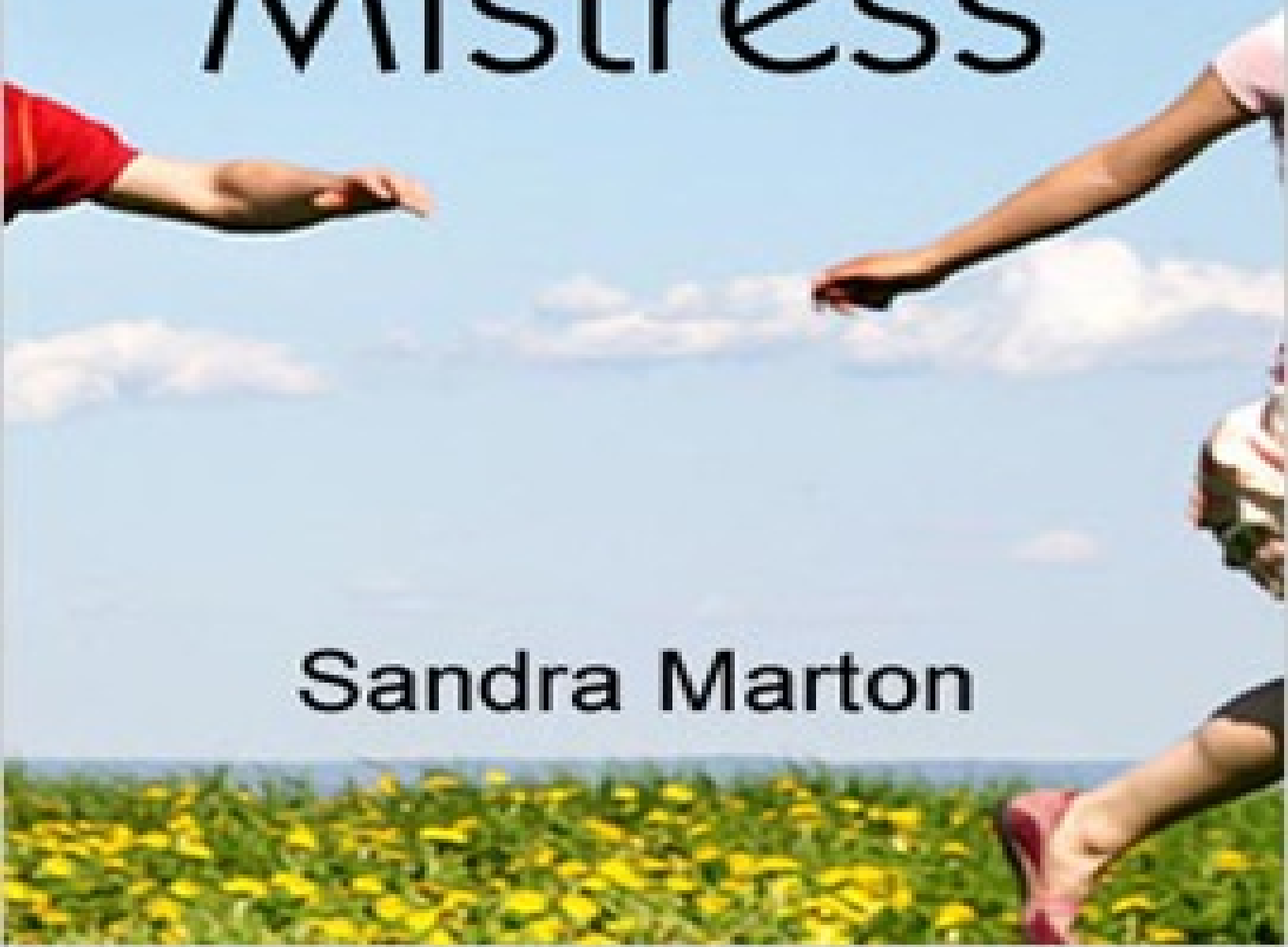
HARLEQUIN™

6

mini

The Runaway Mistress

Sandra Marton

Người tình chạy trốn

Sandra Marton

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

HARLEQUIN®

6

mini

The Runaway Mistress

Sandra Marton

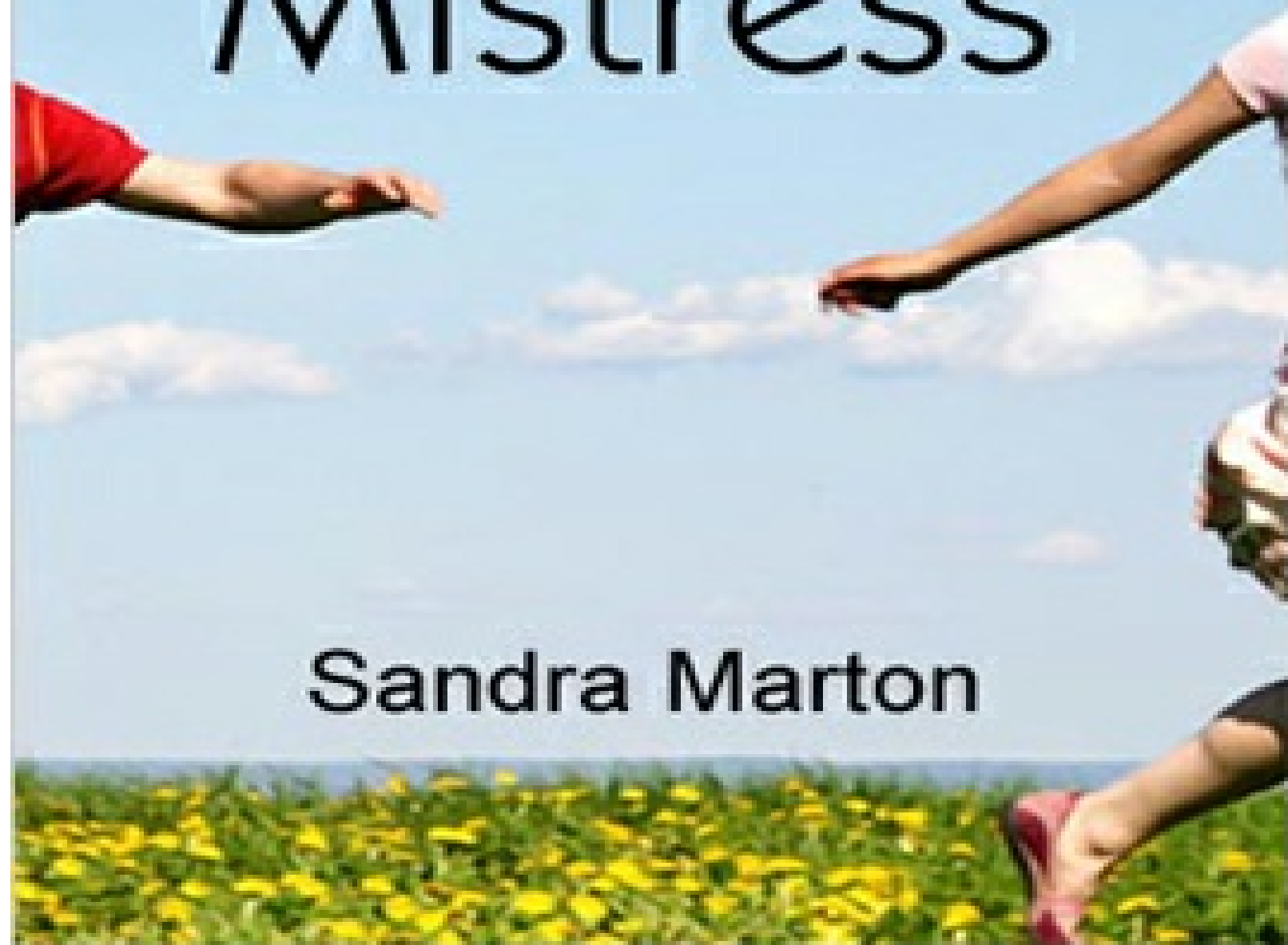

Table of Contents

<u>Giới thiệu nội dung</u>
<u>Chương 1: Duyên phận</u>
<u>Chương 2 : Em đang sợ phải đối mặt với tôi sao?</u>
<u>Chương 3: Em thật biết tôi đến đây làm gì?</u>
<u>Chương 4: Chỉ biết một mặt con người cô</u>
<u>Chương 5: Thằng khốn ngu ngốc nhà anh!</u>
<u>Chương 6: Em nghĩ có thể thoát khỏi anh dễ dàng thế sao?</u>
<u>Chương 7: Rio de Santos, khách của Baron</u>
<u>Chương 8: Cảnh cáo</u>
<u>Chương 9: Làm gì cơ?</u>
<u>Chương 10: Không được, phải chấm dứt!</u>
<u>Chương 11: Ngã ngất</u>
<u>Chương 12: Buồn nôn</u>
<u>Chương 13: Bão</u>
<u>Chương 14: Em là của anh!</u>
<u>Chương 15: Anh và em, chúng ta đều sai lầm</u>
<u>Chương 16: Thay đổi</u>
<u>Chương 17: Có thể và Không thể</u>
<u>Chương 18: Quyết định</u>
<u>Chương 19: Kẻ nói dối dở tệ</u>
<u>Chương 20: Sớm chừng nào muốn</u>

MỤC LỤC

Giới thiệu nội dung

Chương 1: Duyên phận

Chương 2 : Em đang sợ phải đối mặt với tôi sao?

Chương 3: Em thật biết tôi đến đây làm gì?

Chương 4: Chỉ biết một mặt con người cô

Chương 5: Thằng khốn ngu ngốc nhà anh!

Chương 6: Em nghĩ có thể thoát khỏi anh dễ dàng thế sao?

Chương 7: Rio de Santos, khách của Baron

Chương 8: Cảnh cáo

Chương 9: Làm gì cơ?

Chương 10: Không được, phải chấm dứt!

Chương 11: Ngã ngất

Chương 12: Buồn nôn

Chương 13: Bão

Chương 14: Em là của anh!

Chương 15: Anh và em, chúng ta đều sai lầm

Chương 16: Thay đổi

Chương 17: Có thể và Không thể

Chương 18: Quyết định

Chương 19: Kẻ nói dối dỏ tẻ

Chương 20: Sớm chừng nào muốn

Giới thiệu nội dung

Nhà triệu phú Rio kiên quyết muốn kéo Esmé trở lại chiếc giường của chàng... nhưng liệu điều đó có đủ cho cả 2 người hay không?

Chương 1: Duyên phận

Rio de Santos không tin vào duyên phận.

Có thể cuộc sống là một ván bài. Bạn là một tay chơi trong ván bài đó, nhưng, suy cho cùng, kỹ xảo mới là điều quan trọng.

Rio là một tay chơi có hạng.

Khi hắn cần cái gì, hắn liền theo đuổi. Đó là cách hắn đạt được thành công: để chế tài chính trải rộng trên hai lục địa, trại chăn nuôi nằm trên một ngọn đồi cao ngoại ô Madrid, nhà kho lớn ở New York, người phụ nữ sưởi ấm chiếc giường – dù hắn không cần vận dụng kỹ xảo để đạt được những thành công đó.

Rio có tất cả những thứ đó khi hắn mới bước sang tuổi 16, hơn 12 năm trước, hắn đang làm việc tại một trại chăn nuôi ở Barcelona. Ban ngày, hắn cười ngượng. Ban đêm, hắn vui vẻ với bà vợ của lão chủ trại.

“Tuyệt lắm,” cô ta thì thầm, bắt đầu cởi quần áo hắn.

Rio mỉm cười, con Learjet(*) màu bạc của hắn từ từ đáp xuống Texas. Phụ nữ đã dạy cho hắn nhiều thứ. Làm thế nào để thỏa mãn một người phụ nữ. Khiến cô ta muốn thỏa mãn hắn, kết thúc một mối quan hệ một cách tốt đẹp khi đã nhạt, khi mà mọi mối quan hệ không còn gọi lên cho hắn sự hứng thú.

Nụ cười của hắn nhạt đi.

Cô ta dạy hắn chưa đủ, hoặc hắn không hẳn là một cậu học sinh giỏi như hắn vẫn nghĩ. Nếu không, tại sao Esmé Bennett là người phụ nữ đầu tiên dám rời bỏ hắn khi hắn còn chưa cảm thấy chán cô?

Không phải là lòng kiêu hãnh khiến hắn bận tâm. Cũng không phải hắn muốn cô quay lại. Chẳng phải đã đến lúc kết thúc rồi sao? Sáu tháng với cô là đã nhiều hơn bình thường ba tháng. Ba tháng đã thành thông lệ; hắn không hiểu vì sao hắn phá vỡ quy tắc đó nhưng khi hắn nhận ra điều đó, hắn bắt đầu buông tay. Ít cuộc gọi hơn, ít gặp mặt hơn. Kế hoạch là như vậy, nhưng, bằng cách nào đó, mọi thứ đi lệch quỹ đạo.

Rio khoanh tay, mặt nhăn lại thành cái nhìn sắc.

Một ngày cuối tuần khi hắn đi vắng, Esmé bốc hơi khỏi cuộc sống của hắn.

Có loại phụ nữ nào bỏ đi không một lời từ biệt? Không tin nhắn. Không gọi điện. Không có bất kỳ thứ gì trừ giọng nói thu âm “Số điện thoại này đã không còn sử dụng...”

Rio đã tìm đến căn hộ của cô thuộc vùng Greenwich Village, một khu ổ chuột – cô từ chối rời đi ngay cả khi hắn đề nghị cô dọn đến gần hắn hơn, tại phía đông thành phố và thấy căn nhà không người. Hắn thậm chí đã thuê một thám tử tư, cô có thể bị ốm, hoặc bị thương. Đó là việc nên làm. Điều ngạc nhiên không phải là tay thám tử tư tìm ra cô, mà hắn tìm thấy cô ở Texas. Một Esmé Bennett thanh lịch đã rời thành phố, rời bỏ hắn, đến trại chăn nuôi Espada. Rio có

biết Espada, một nơi sản sinh ra những con ngựa tốt nhất thế giới.

Một kẻ tin vào số phận có lẽ sẽ thấy hứng thú với điều này. Rio chỉ đơn giản là thấy thuận tiện.

Bản thân Rio cũng là một chủ trang trại. Việc hấn cải thiện nòi giống ngựa bằng cách thêm ngựa đực hoặc ngựa cái Espada vào đàn gia súc là chuyện hợp logic.

“Thưa ngài? Ngài nói muốn cầm lái khi chúng ta đến gần Austin.”

Rio ngược lên. Phi công của hấn đang đứng bên cạnh hấn, nở một nụ cười lịch thiệp.

“Huhm.”

Rio tăng hăng và đứng dậy. “Cảm ơn, Jack.”

Hấn cúi đầu khom người bước qua cửa phòng lái, ngồi vào ghế phi công. Hấn thích cảm giác ngồi lái, cái cảm giác tự do hòa quyện với sự kiểm soát nó mang lại. Đó là một cách tốt để bắt đầu một chuyến công tác, tất cả chỉ có vậy.

Hấn có thể tiến hành giao dịch buôn bán ngựa với Jonas Baron, và nếu, trong thời gian đó, hấn thấy Esmé, chỉ có hấn và Esmé, nếu hấn thấy hứng thú... có thể hấn sẽ hỏi tại sao cô lại bỏ đi.

Không phải là hấn muốn cô quay lại.

Lạy chúa, không phải, Riotin chắc, và hấn hạ cánh xuống Espada. Bất cứ điều gì chờ hấn ở đó... tin vào duyên phận là quá ngu ngốc.

() Learjet: một loại máy bay cá nhân cao cấp*

Chương 2 : Em đang sợ phải đối mặt với tôi sao?

Chiếc phi cơ màu bạc đáp xuống Espada trong khu đường bay cá nhân của Barons. Chuyến hạ cánh khá yên lặng và nhẹ nhàng, nhưng con hắc mã trên bãi cỏ gần chuồng phì phì mũi và lồng lên sợ hãi.

Esmé, làm việc suốt buổi sáng với lũ ngựa, không kịp kéo dây cương ghìm con ngựa đực.

“Chết tiệt,” cô thốt ra qua kẽ răng.

Cả buổi sáng cố gắng vỗ về con vật, nói chuyện với nó, làm cho nó quen với sự tồn tại của cô, và bỗng có một thằng khốn nào đó phá hỏng toàn bộ nỗ lực của cô. Vãn thằng khốn đó có thể sẽ ở lại qua ngày cuối tuần, một kẻ có tiền, sức hút, và hàng tá kẻ khác giúp việc cho hắn.

Một kẻ như người đàn ông bị cô bỏ lại ba tháng trước, nhưng tại sao cô lại phá hỏng một ngày đẹp trời suy nghĩ về hắn ta?

Con ngựa rúc vào vai Esmé, hít hà. Cô mỉm cười, thọc tay vào túi quần, lấy ra cho nó một phong chocolate bạc hà.

“Được rồi,” cô nói, “mày đáng được thưởng một chút.”

Con ngựa nhẹ nhàng chúi mũi vào bàn tay chìa ra của Esmé. Cô nhìn ra phía sau nó, dừng mắt tại một đám bụi biểng nhác bay lên bầu trời không một gợn mây, điều cho thấy rằng máy bay đã hạ cánh. Đó có thể là một khách sộp từ phía Đông, bay đến để mua một con ngựa đực, hoặc một con ngựa cái.

“Hắn chẳng nói cụ thể con nào,” Jonas nhe răng cười với cô. “Là việc của cô đấy, người đẹp ạ. Cô phải giúp hắn chọn một con.”

Giúp hắn, đương nhiên. Esmé dẫn con ngựa về phía chuồng, những người đàn ông đủ tiền để sở hữu một chiếc phi cơ riêng và mua ngựa của Baron không cần bận tâm đến những chi tiết vụn vặt của cuộc sống. Họ chỉ cần búng tay, ra lệnh, như thể họ sở hữu mọi thứ trên thế giới, như cái cách mà Rio...

“Chết tiệt,” Esmé gắt ra. Con ngựa hơi chồm lên, cô vỗ vỗ vào cổ nó. “Thả lỏng ra nào, anh bạn. Tao đang lăm bầm với tao, không phải với mày.”

Tại sao cô lại phí thời gian vẫn vương vẩn về Rio de Santos? Hắn đã bước ra khỏi cuộc sống của cô, và cô đã bước ra khỏi cuộc sống của hắn. Đó là tin tốt. Thật tốt vì cô là người bước đi trước. Đó là bước đi duy nhất có thể cứu vãn được, dù chỉ là một chút chút, lòng tự tôn của cô.

Esmé tháo cương ra khỏi con ngựa, khẽ vỗ vỗ mõm nó rồi đóng cổng chuồng.

Tại sao phải phí công suy nghĩ về một thằng đàn ông không có lấy một khắc nghĩ đến cô? Oh, có lẽ hắn có thể bận tâm chút xíu về cô, nhưng chỉ là vì cô đã để lại vết nhơ trên lòng kiêu hãnh cao quý của hắn. Ngoại trừ điều đó, hắn có lẽ đã vui mừng vì cô chịu ra đi. Hắn có thể đã lên kế hoạch kết thúc mối tình. Đã có những tín hiệu đó.

Cô chớp chớp mắt, bước ra ngoài ánh nắng, cô biết ngay từ lúc đầu tiên cô đã không nên dính vào hắn, những bạn diễn trên sân catwalk đã cảnh báo cô. Họ nói, hắn rực rỡ, lộng lẫy, sexy đến khó tin, nhưng hắn thay đàn bà như thay áo.

“Hắn sẽ khiến trái tim cậu đau khổ,” một người bạn nói, nhưng điều đó không đúng. Rio chưa từng làm trái tim cô tan vỡ; cần phải yêu một người để trái tim có thể tan vỡ, và cô chưa từng yêu Rio. Chưa bao giờ. Cô đủ khôn ngoan để không mắc sai lầm đó, và nếu như nó khiến cô đau đớn khi nghĩ về hắn, nếu như cô thi thoảng thử tưởng tượng ra cảm giác đó, nếu như hắn đeo đuổi cô...

“Chào Esmé.”

Mặt đất dường như chao đảo. Trái tim và linh hồn cô nhận ra giọng nói trầm, sâu và nhẹ đó, nhưng không thể... Rio không thể đang ở đây. Hắn không thể.

“Em đang sợ phải đối mặt với tôi sao?”

Cô run rẩy, nhưng cô biết cách che giấu nó. “Thật ngu ngốc,” cô nói, cố gắng làm ra vẻ gặp lại hắn không làm tim cô đập mạnh. “Sao tôi phải sợ hãi?”

Esmé hít một hơi sâu, nặn ra một vẻ mặt phù hợp. Cô quay người lại nhìn thẳng người đã từng là bạn tình của cô vài tháng trước, người đàn ông đã khiến cô say mê.

Hắn đã sai. Cô không sợ nhìn thấy hắn. Cô đang hoảng loạn.

Chương 3: Em thật biết tôi đến đây làm gì?

Esmé không sợ Rio, về mặt thân thể mà nói. Cô to lớn ngang ngửa hấn, khỏe mạnh như đàn ông, cô biết hấn không thể làm đau cô.

Nhưng cô không nghĩ nhìn thấy hấn lại khiến cô đau như vậy. Cô nghĩ cô đã quên được sự hấp dẫn toát ra từ cơ thể cao ráo và vạm vỡ của hấn, quên mái tóc mượt như tơ, đôi mắt màu lục bảo nhìn xuyên thấu tâm hồn cô, mũi cao thẳng, đôi môi linh hoạt hôn cô đầy mị hoặc khi hấn ở trên người cô...

Không. Không phải là tình yêu, đó thuần túy chỉ là tình dục. Hấn chỉ có thể cho cô thứ đó, đó cũng là tất cả những gì cô cần. Cô chẳng phải đã nói thế với hấn sao? Vui thú – Điều cả hai đều cần. Không ràng buộc, không can thiệp vào cuộc sống của nhau.

Chỉ là, đôi lúc, nằm trong vòng tay của hấn, cô cảm thấy thật cô đơn. Cô đơn đến không chịu nổi.

Cô gần như đã thổ lộ điều đó với hấn một đêm nào đó.

“*Querida?*” (*) hấn thì thầm. “Em yên lặng quá. Có điều gì làm em bận tâm?”

“Không có gì.” Cô vội nói, và thật tốt bởi không lâu sau, hấn đến Madrid một mình. Hấn chưa từng để cô lại một mình, ít nhất trong 6 tháng hai người qua lại, và khi cô lưu tâm đến chút thay đổi nhỏ nhoi đó trong quan hệ của họ, cô biết rằng hấn đang dần muốn buông tay.

“*Querida?*” Hấn lại nói, đầy mỉa mai, “Em có vẻ không vui khi thấy tôi.”

Esmé nhìn vào mắt Rio, thấy sự lãnh lẽo trong đôi mắt hấn, trái tim cô se lại. Hấn đã từng là người tình của cô. Giờ, hấn là kẻ xa lạ. Hấn chỉ đến vì cô là người đàn bà đầu tiên tự dứt ra khỏi hấn.

“Anh đang làm gì ở đây, Rio?”

Khóe miệng hấn hơi nhếch lên. “Luôn luôn là vậy, vào thẳng vấn đề.”

“Tôi cũng mong một chút thẳng thắn đó từ phía anh.”

“Tất nhiên.” Hấn chậm rãi nhìn xung quanh. “Đây là Espada, phải không?” Hấn lịch sự hỏi.

“Đúng vậy.”

“Vậy thì, anh đến gặp Jonas Baron.”

“Để làm gì?”

Rio khoanh tay. “Em là thư ký của hấn?”

“Không.”

“Vậy đó không phải là việc của em.”

“Đó là việc của tôi.” Esmé ngắt lời hấn. “Tôi không phải con ngốc. Tôi biết tại sao anh lại tới

đây.”

Khóe miệng hắn chậm rãi cong lên. “Vậy sao?” hắn chậm rãi hỏi lại.

“Phải, tôi biết. Nhưng không quan tâm.”

“Quan tâm cái gì?” hắn nhướn mày. “Ah. Em nghĩ anh đến vì em?”

Gò má cô thoáng đỏ lựng. “Ý tôi không phải vậy.”

“Em không cần phủ nhận. Nó ở ngay đây, ngay trong mắt em.” Cô muốn quay đi nhưng hắn vươn tay ra, bắt lấy cổ tay cô. “Anh ghét phải làm em thất vọng, *querida*, nhưng anh không đến đây để đưa em về.”

Mặt cô bừng lửa giận. “Tốt lắm, vì tôi cũng không có ý định quay lại.”

“Dứt khoát lắm.” Hắn siết chặt tay cô, kéo cô gần lại. Cô có thể thấy những đốm sáng lấp lánh trong mắt hắn, những thớ cơ quai hàm khẽ rung lên. “Thật là một sự phẫn nộ chính đáng, *querida*. Như thế em là kẻ bị tổn thương, chứ không phải tôi.”

“Anh? Tổn thương?” Cô cười nhạt. “Lòng kiêu hãnh của anh mới là thứ bị tổn thương, Rio. Nếu như làm thế khiến anh thoải mái hơn, anh có thể rêu rao với người khác là anh đã bỏ tôi.”

“Cô! Chết tiệt!” Mắt hắn tràn đầy lửa giận. “Cô nghĩ tôi quan tâm người khác nghĩ gì sao?”

“Buông tôi ra!” Cô mím chặt môi cố gắng giằng tay khỏi bàn tay hắn. “Tôi bỏ anh vì tôi đã chán ngán anh.”

“Láo toét.”

“Tôi biết anh không tin nhưng sự thật là thế. Tôi không muốn gặp lại anh nữa. Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh. Anh chỉ cần leo lên phi cơ của anh và...”

“Nào nào, Esmé, sự hiếu khách của cô là thế này sao?”

Esmé xoay người lại. Jonas Baron sai bước về phía hai người, đôi lông mày rậm nhướn lên.

“De Santos,” ông ta mở miệng, đưa tay ra, “vinh hạnh được gặp ngài.”

Rio thả tay cô ra. “Chào ngài.”

“Có vẻ như ngài và cô đây là bạn cũ.” Jonas cười cười. “Thật tốt bởi cô ấy sẽ là người dẫn ngài đi tham quan xung quanh trong ngày nghỉ tới.”

“Không,” Esmé thốt lên, “Không!”

“Được.” Rio nói, và từ cái nháy mắt của hắn ta, cô biết cô chết chắc rồi...

(*) *Querida? Tiếng Tây Ban Nha có nghĩa là tình nhân.*

Chương 4: Chỉ biết một mặt con người cô

Esmé khó nhọc ngồi trên lưng ngựa, lưng cứng đờ.

Rio, cưỡi ngựa đi phía sau cô, tự hỏi – có thể là lần thứ 1000 – vì cái quái gì mà hấn lại theo đuổi cô?

Vấn đề là, ai đã bỏ ai? Lúc đó, thời điểm đó, là thích hợp để chấm dứt quan hệ. Và hấn cũng không hấn muốn cô nói ra lý do cô rời bỏ hấn.

Một thằng đàn ông thực sự muốn nghe một người phụ nữ kể về những điều như vậy sao?

Rio nheo mắt. Con đường mòn ngoằn ngoèo uốn lượn bao quanh những bụi cây, một hố lõm thụt xuống thành lình bên phải con đường, nhưng Esmé không buồn liếc mắt, cô ngồi trên yên ngựa thản nhiên tránh được như thể cô sinh ra ở đây vậy.

Miệng hấn méo xệch.

Hấn gặp cô tại một hội từ thiện ở Plaza và cùng ăn tối ở Four Seasons. Hấn đưa cô đến Monaco, nơi cô nhanh chóng quen thân với hoàng tộc; hấn ngắm nhìn sức cuốn hút của cô trong buổi gala Washington. Cô nhã nhặn, thanh lịch, xinh đẹp và tinh tế.

Giờ, cô, khoác lên người một chiếc áo phông cotton đơn giản, mặc một chiếc quần jeans bạc màu, chân đi ủng. Cô trả lời mọi câu hỏi của hấn về đàn gia súc của Baron với sự thành thạo đáng kinh ngạc, đối xử với lũ ngựa Texas bằng chất giọng nhẹ nhàng và cử chỉ vỗ về nhưng lại đối đãi hấn với sự khinh bỉ lạnh thấu xương.

Hấn cảm thấy như cô là con người hoàn toàn khác. Có thể sao? Hơn nữa, làm sao hấn chỉ biết một mặt con người cô?

Con ngựa của Rio thông thả gõ móng đi xuyên qua một phiến gỗ. Esmé phi ra phía trước, con đường mòn dần mở ra một vùng cao nguyên bằng phẳng. Hấn thúc ngựa đi về phía trước, bắt kịp cô khi cô kéo cương ngựa dừng lại.

“Anh muốn xem mấy con ngựa cái,” cô nói hờ hững, không nhìn hấn mà dùng mắt tại bãi cỏ dưới chân cao nguyên. “Đây, chúng đây.”

Rio dời mắt khỏi Esmé, nhìn theo hướng mắt cô. Đàn ngựa gặm cỏ xa xa phía dưới hai người, chúm mõm vào đám cỏ hạ. Những con vật tinh xảo và đẹp đẽ, nhưng không thể bằng người phụ nữ trên lưng ngựa cạnh hấn.

“Đều là giống Ả Rập,” cô nói.

Hấn mỉm cười, đoán chắc sự tiết lộ lịch thiệp của cô lộ ra sự coi nhẹ hấn rằng hấn không biết nhiều về ngựa.

“Đúng vậy, hương vị sự mong manh ẩn dưới sức mạnh và sức bền của chúng, đặc biệt là ngựa cái... anh lấy làm thú vị.”

Mắt cô bắt gặp mắt hấn. Gò má thoáng ửng hồng. “Đúng vậy,” cô nói, “Đúng là vậy. Đó cũng

là một trong những điểm Baron lấy làm nền tảng.”

“Em không phải là một con Baron.”

“Chúng ta đang nói về ngựa.”

“Làm sao em biết gia đình họ?”

“Bất cứ kẻ nào anh trả tiền cho hẳn để tìm ra tôi không cho anh một hồ sơ xác đáng sao?”

“Em nhạy cảm quá đấy, *querida* à.” (*)

“Anh tọc mạch quá đấy, Rio.”

“Anh chỉ là thấy thật kì lạ khi một siêu mẫu ở New York lại bỏ đến một vùng chăn ngựa ở Espada.”

Esmé thở ra bất lực “Tôi lớn lên ở đây.” Ánh mắt cô quét qua anh đầy thách thức. “Mẹ tôi là quản gia của Baron.”

Người phụ nữ thanh lịch của hẳn, con gái của một bà quản gia. Thật quá bất tương xứng, Rio mỉm cười.

“Tôi mừng vì anh lấy đó tiêu khiển.” cô lạnh lẽo nói.

“Không. Anh thấy thú vị.”

“Lần mò điều tra những khu ổ chuột luôn thú vị.”

Hắn nhìn cô, đôi lông mày đậm màu nhướn lên. “Anh đã từng nói anh là kẻ sẽ làm những việc như thế?”

Cô đỏ mặt. Hẳn chưa từng nói vậy. Rio nghiêng người ra trước, vuốt ve cái cần cổ cong cong của con ngựa cái, và nó phản ứng lại giống như mọi phụ nữ phản ứng lại cái chạm dịu dàng, nhưng đầy chiếm hữu của người đàn ông.

Mắt hai người lại gặp nhau, và những gì cô chứng kiến khiến máu trong người cô dường như sôi lên. Cô quay đi, tháo cương và treo nó lên một cành cây choài thấp.

“Có 100 con ở trại này,” cô nhanh chóng đáp. Tiếng vải da thuộc xột soạt đằng sau cô. “Tôi có thể chỉ ra một số con Jonas có thể muốn...”

“Esmé,” Rio nói đầy mỉa mai, và không nghĩ tới hậu quả, cô xoay người và rơi vào vòng tay của hẳn.

(*) *querida* tiếng Tây Ban Nha có nghĩa là tình nhân, hoặc em yêu

Chương 5: Thằng khốn ngu ngốc nhà anh!

Đây là điều mà Esmé đã lo sợ. Rằng Rio có thể sẽ hôn cô...

Rằng cô sẽ đáp lại.

Cô không muốn, nhưng cô chống lại hắn thế nào đây? Ngay từ ban đầu mọi chuyện đã như vậy. Sự chà xát mềm mượt của đôi môi hắn dần trở nên nóng bỏng, càng nóng hơn khi nụ hôn mỗi ngày một sâu. Hương vị của hắn, ngọt ngào, thơm mát, dạt dào, giống như những ngày đông quện vào những đêm hè vậy.

Cô nghe thấy chính mình rên rỉ, nghe thấy hắn rên rỉ. Hắn siết chặt thêm vòng tay, kéo cô lại sát hơn. Tim cô đập mạnh, hắn cứng đờ, và cô thấy người mình mềm ra đáp lại hắn, cảm nhận được sự ẩm ướt hai bên đùi.

“*Querida*,” hắn thì thầm, và cô nhón gót, vươn tay quàng qua cổ hắn, rướn môi tiếp nhận nụ hôn, điều cô mơ ước hàng đêm từ khi rời xa hắn, bởi, phải, cô mơ về hắn, phải, cô muốn hắn, phải, cô yêu...

Esmé cứng đờ, cố gắng tách môi mình ra khỏi môi Rio, nhưng hắn không hề buông cô.

“Đừng,” giọng hắn khàn đặc, và tiếp tục hôn cô, đốt nóng khuôn mặt cô, giữ chặt cô dịu dàng mà chiếm hữu. Vô lực, cô thả mình hòa vào hắn lần cuối trước khi giằng ra. Khi hắn ngăn cô lại, cô chống tay lên ngực hắn, quay mặt đi. Cuối cùng hắn cũng buông tha cô.

Cô run rẩy. Sao hắn có thể vẫn ảnh hưởng đến cô nhiều như vậy? Cô đã rời bỏ hắn, cô đã loại bỏ hắn khỏi cuộc sống của cô. Hắn tồi tệ, như những gì mẹ cô đã cảnh báo cô, như mọi bà mẹ khác đều cảnh báo con gái họ, và đấy, uh, đấy...

“Sao em lại trốn chạy khỏi anh?” Hắn vươn tay với cô lần nữa, giữ chặt vai cô, đôi mắt tối tăm mà nóng bỏng. “Anh trở về từ Madrid, và em đã đi khỏi. Không mầu tin. Không tin nhắn. Sao em có thể làm vậy?”

“Điều đó... đã đến lúc rồi. Đến lúc kết thúc mọi chuyện. Chúng ta đều thấy rằng...”

Hắn hôn cô trước khi cô có thể ngăn hắn, môi ngẫu nhiên môi, làm im bật lời nói dối, bởi đó chỉ là lời nói dối. Cô không thể chống chế thêm một chút nào nữa, kể cả đối với bản thân cô.

“Đừng,” cô thì thầm. Cô lùi lại, bắt lấy cổ tay hắn. “Mọi thứ đã kết thúc rồi. Hãy chấp nhận đi, và quay lại New York. Chúng ta đã nói...”

“Chúng ta đã nói là mối quan hệ giữa chúng ta sẽ chấm dứt khi cần chấm dứt. Nhưng chưa đến lúc đó, *querida*. Em biết chắc điều đó.”

“Đó không phải là một mối quan hệ đúng nghĩa.” Esmé nói, chán ghét sự run rẩy trong giọng nói của mình, sự xót xa của những giọt nước mắt nơi khóe mắt. “Đó chỉ là một sự thỏa thuận.”

Rio nhẹ cười. “Tại sao phụ nữ lại quan trọng ngôn từ đến vậy?”

“Phụ nữ,” cô chưa chát nói. “Đó là cách anh nghĩ về tôi, Rio de Santos? Là một trong những phụ nữ của anh?”

“Không, đương nhiên không phải. Đó chỉ là cách nói thôi mà, *querida*.”

“Đừng có gọi tôi như thế! Nó có ý gì, một... một mỹ danh chung chung để anh gọi, giúp anh không cần nhớ hết tên đồng người tình đã ngủ với anh sao?”

“Esmé.” Rio cau mày, như thể hắn đang đối mặt với câu đố rối rắm thiếu mất một chi tiết. “Cái đồng vớ vẩn này là gì vậy? Chúng ta có cần phải đào bới mọi chuyện ra thế này không? Điều quan trọng là em vẫn muốn anh.”

“Tôi vẫn muốn anh?”

“Đúng thế.” Điều đó quá rõ ràng. Cô không hiểu sao? Hắn cười, ngón tay luồn dưới cằm cô. “Còn điều gì quan trọng hơn?”

Cô vung tay muốn đấm hắn. Cú đánh rất nhanh, cuồng dã, nhưng hắn dễ dàng né được, tiếp tục nhìn cô nghi hoặc. Esmé? Một Esmé dịu dàng, ý nhị của hắn, đang co nắm tay và muốn đấm hắn một cú vào quai hàm?

“*Est? un idiota cretino*,” (*) cô nghiêng rằng, sự giận dữ của cô làm hắn kinh ngạc đến không nhận ra cô đang rửa hắn bằng chính tiếng mẹ đẻ của hắn, cho đến khi cô hậm hực bỏ đi, nhảy lên ngựa và phi khuất tầm mắt.

“*Est? un idiota cretino*” theo tiếng Tây Ban Nha tạm dịch là “Thằng khốn ngu ngốc nhà anh,”
=))

Chương 6: Em nghĩ có thể thoát khỏi anh dễ dàng thế sao?

Esmé đẩy cánh cửa chớp bước vào phòng bếp nhà Baron và đóng sầm nó lại.

Đồ khốn Rio làm cho cô tức giận! Hẳn nghĩ hẳn là ai, dám bảo với cô rằng cô vẫn muốn hẳn? Vớ vẩn. Đó chỉ là hẳn luôn biết cách hôn cô khiến cô rung động từng điểm mẫn cảm. Nếu như không phải là nụ hôn của hẳn, thì cũng là sự tiếp xúc dịu dàng, cái cảm giác tay hẳn đặt trên làn da của cô...

“Đáng ghét,” cô nói qua kẽ răng.

“*Per Dios, Abel!*” (*) Quản gia nhà Baron bước vội ra từ nhà kho. “Anh có muốn cửa long khỏi lề không hả? Rồi lại ca cẩm khi tôi bảo cần một người trong các anh sửa... Oh.” Carmen nhìn chòng chọc vào Esmé. “Mẹ tưởng con là Abel. Lão quản đốc, hẳn thường luôn sập cửa...”

“Con biết lão Abel mà mẹ,” Esmé đáp lại khô khốc.

Cô bước đến bên tủ lạnh, giật mạnh cửa tủ, rồi lại đóng sập lại khiến nó rung lắc dữ dội. Carmen nhướn một bên mày.

“Có chuyện gì sao?”

“Đúng thế! Con vừa mới tiếp một thằng điên, một gã bay đến đây để mua ngựa của Jonas.” Esmé mở tủ chạn, chòng chọc nhìn vào trong, rồi lại đóng sập cửa tủ lại. “Cả ngày chỉ có nấu ăn và lượn lờ mua sắm và làm nhặng xị lên, mẹ, con nghĩ hẳn mẹ cũng phải có một chai nước khoáng ở đâu đây!”

“Mẹ chỉ làm việc của mẹ thôi,” Carmen bình tĩnh đáp, “ngoài ra chẳng có gì cả. Và về chuyện nước nôi, đừng rồi rít nhặng xị như bọn thành phố như thế. Con biết là chúng ta lấy nước lên từ giếng mà.” Mở ấm, rót nước, bà đưa cho con gái mình. “Sao con có vẻ buồn bực thế?”

“Con không có buồn bực gì hết,” Esmé vặn lại, và hớp một hơi cạn ly nước. Giọt nước tràn ẩm môi cô, và cô dùng mu bàn tay quẹt sạch. “Con chỉ mệt, nóng, và khát.”

“Mệt, nóng và khát thôi ư?” Carmen bắt lấy cái ly, xối nước, và cho lên giá. “Mệt mỗi từ khi con về lại đây.”

“Con chỉ là bị cúm một chút, thế thôi.”

“Chẳng có cúm cảm nào dây dưa lâu thế cả, *chica*.” (**)

“Mama, làm ơn đi. Con đau đầu lắm rồi.”

“Buồn bực chuyện gì, đến nỗi không buồn cặn vặn lại ta.”

“Lạy chúa, Mama...”

“Mẹ không thích con tùy tiện lấy tên Chúa ra thế đâu, Esmerelda. Và từ khi nào con bắt đầu gọi ta là Mama lại vậy?”

Esmé thở dài. “Mẹ, thế này nhé, được không? Con không muốn tranh cãi gì với mẹ nữa.” Môi

cô giã ra, cong lại thành nụ cười. “Dù là Mama hay là Mẹ, con đều yêu mẹ. Mẹ biết điều đó mà.”

Carmen thở ra, dang tay. Esmé lao vào vòng tay bà.

“Mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi.” Carmen nhẹ nhàng nói. “Mẹ mong con sống tốt hơn mẹ. Con biết điều đó.”

“Vâng, con biết.”

“Con không còn là cô thôn nữ ngây thơ vùng Mexico nữa, để bị quyến rũ bởi những lời đường mật dối trá của bọn đàn ông. Con là người phụ nữ có trí óc, và con đã có thể có bằng sự phạm nếu không bỏ dở để chạy sang làm người mẫu.”

Esmé thoát khỏi vòng tay mẹ cô. “Mama,” cô nhỏ nhẹ nói, “vấn đề này chúng ta đã bàn luận xong rồi mà. Dạy học là mơ ước của mẹ đối với con, không phải mơ ước của con.”

“Nhưng đó là một nghề, mà người mẫu thì không phải.”

“Dạy học cũng tốt thôi, nhưng con muốn đi thăm thú thế giới trước khi định nghiệp. Mà làm người mẫu sẽ thỏa mãn mong ước đó của con.”

“Nhưng cũng có thể mang lại rắc rối.” Carmen thở gắt ra. “Đàn ông sẽ săn đuổi con, *chica*. Con có đủ mạnh mẽ để từ chối bọn họ không?”

Esmé biết mặt cô đang sạm lại. Cô quay mặt đi tránh cái nhìn sẫm soi của mẹ.

“Con không phải con ngốc, Mama. Con biết tự chăm sóc bản thân mà.”

“Con nghĩ con biết. Nhưng nếu có gã đàn ông nào buông lời đường mật làm con đỏ mặt...”

“Đấy là mẹ, Mama. Con không phải là mẹ. Không thằng đàn ông nào...”

Cánh cửa chớp lại mở ra. Cả hai người phụ nữ quay lại nhìn, thấy Rio bước vào phòng, mắt tối lại giận dữ khi chúng chiếu vào Esmé.

“Em đây rồi,” hấn gầm gừ. “Em nghĩ có thể thoát khỏi anh dễ dàng thế sao?”

(*) “*Per Dios, Abel!*” theo tiếng Tây Ban Nha có nghĩa là “*Lạy chúa, Abel!*”

(**) *chica* theo tiếng Tây Ban Nha có nghĩa là cô gái, cô bé, hoặc cô nhóc

Chương 7: Rio de Santos, khách của Baron

Carmen hết nhìn khuôn mặt tức giận của người đàn ông xa lạ, lại nhìn gương mặt tái xám của con gái bà.

Thình lình, bà hiểu ra tất cả. Tại sao Esmé bỗng đột ngột bỏ về Espada. Tại sao suốt mấy tuần qua nó sống trầm lặng buồn bực.

Tại sao hôm nay nó quá tức giận.

Người đàn ông này, người lạ với dáng vóc nguy hiểm này với đôi mắt giận dữ này, là nguyên nhân.

Cổ họng bà nghẹn lại. Con gái bé bỏng ngu ngốc, bà bực bội nghĩ. Khờ dại, *chica* khờ dại. Bà muốn túm lấy Esmé mà lay. Hay tốt hơn, bà muốn mang cô và trái tim của cô đi... nhưng không thể. Esmé đã là một người phụ nữ, không còn là một đứa trẻ.

Hơn nữa, từ cái nhìn đầu tiên bà đã biết bà không có khả năng tách hẳn ra khỏi Esmé, nếu như hẳn thực muốn tìm cô. Nhưng, một bà mẹ cần bảo vệ con gái khi có thể.

Bà bước lên trước mặt con gái, nhìn thẳng người đàn ông xa lạ, và mở lời bình tĩnh nhất có thể.

“Tôi là Carmen Bennett.”

Bà thấy sự ngạc nhiên tràn qua khuôn mặt đẹp nhưng cứng nhắc của hẳn.

“Bennett?” Mắt hẳn đảo từ bà qua Esmé. “Bà là mẹ của Esmé?”

“Tôi là mẹ của Esmerelda. Anh là...?”

“Tôi là Rio de Santos.”

Rio de Santos? Carmen nghĩ, khá kinh ngạc. Một cái tên Tây Ban Nha, không phải Mexico, và từ vẻ ngoài của hẳn, có lẽ điều đó không quá bất ngờ như vậy, bà ngẫm cân nhắc. Còn có ai ngoài một gã Latin kiêu ngạo, nóng tính có thể chế ngự được đứa con gái nóng tính không kém của bà?

Hẳn nở nụ cười, và bà thấy tia quyến rũ nguy hiểm như mãnh hổ thoát ra từ hẳn. “Tôi là khách của Baron.”

Hẳn cầm lấy tay bà, đưa lên môi. Carmen tự nhủ bà sống đủ lâu và đủ khôn ngoan để không bị ảnh hưởng bởi mánh lối của một con mãnh hổ.

“Xin lỗi ngài, nhưng những người khách của nhà Baron...”

“Có lẽ tôi nên nói rõ hơn một chút. Tôi không hẳn đơn thuần là khách, tôi là khách hàng của Baron.”

“Vâng, dĩ nhiên. Vậy nhưng...”

Esmé bước lên trước mặt Carmen. “Đi đi, Rio.” Cô lạnh lùng nói.

Rio khoanh tay trước ngực. “Đó có phải là cách em thường giải quyết mọi chuyện? Bỏ chạy?”

“Tôi không bỏ chạy. Tôi chỉ yêu cầu anh rời đi.”

“Không.”

“Theo đuôi tôi không ích gì đâu. Tôi không có hứng.”

“Về điều gì? Anh chẳng nhớ anh đã đưa ra đề nghị gì cả.”

Cầm Esmé co giật. “Anh có thể chỉ là... trèo lên cái phi cơ đó của anh và bay về New York đi?”

“Anh định vậy. Sau khi mọi việc đã ổn thỏa.”

“Mọi việc đã ổn thỏa. Tôi nghĩ tôi đã nói rất rõ ràng.”

“Anh cũng nghĩ vậy.” Khóe môi khẽ nhướn một bên. “Cách đây chỉ vài phút, ở khu đồng hoang.”

“Đồng hoang gì?” Carmen ngờ vực. “Esmerelda, cậu ta đang nói gì đây?”

“Bọn con... bọn con cưới ngựa đến khu Superstition Butte.” Esmé thanh lọc cổ họng. “Và... và bọn con có tranh cãi...”

Rio cười lớn. Cô nhìn hắn, sắc lẹm. Rồi cô bước xoẹt ngang qua mẹ cô, chop lấy tay hắn và kéo hắn ra cửa.

“Con sẽ quay lại, Mama.”

“Bao giờ?” Carmen đưa tay lên cổ. “Esmé, *chica*... Đừng có làm gì ngu ngốc đấy.”

“Con đã làm đủ những thứ ngu ngốc con từng định làm,” Esmé nói, với một tiếng cười lạnh lạnh. “Đừng lo, Mama. Con không còn ngu ngốc thế nữa.”

Nhưng cánh cửa chớp vừa đóng lại phía sau họ, cô cảm thấy cánh tay Rio chiếm hữu quàng qua eo cô, và Esmé kinh khủng nhận ra lời nói của cô không hơn không kém một lời hứa sông rỗng tuếch.

Chương 8: Cảnh cáo

Rio dẫn cô xa khỏi khu nhà, tay vòng ra ôm lấy eo cô cứng như thép.

“Buông tôi ra.” Cô yêu cầu.

Rio thắt chặt thêm cái ôm. Esmé chửi thề và cố giằng ra nhưng hấn to lớn và mạnh mẽ, lại giằng khí lại u ám đến đáng sợ.

Hấn tức cái đầu nhà hấn! Cô mới là người phải tức! Hấn theo đuôi cô đến Espada, làm cho cô bẽ mặt trước Jonas Baron, ông chủ của cô, làm cho cô càng bẽ mặt trước mẹ của cô...

“Anh điếc à?” cô thở phì phì giận dữ. “Tôi bảo anh buông tôi ra!”

“Khi tôi đã xong xuôi với em, *chica*,” (*) hấn hờ hững nói. “Sau đó, tôi sẽ thả em.”

“Đừng có gọi tôi thế! Tôi không phải là nhóc nhếch gù hết!”

“Vậy thì thôi cái kiểu cư xử trẻ con ấy đi.”

“Anh không thể làm thế!”

“Tôi đã.”

“Khốn nạn, Rio— ”

“Em cũng đang tự họa bản thân sao? À hơn nữa, một quý ông Tây Ban Nha không thích hợp để thốt ra mấy từ thô tục đó.”

“Quý ông...” Esmé cười lớn. “Đừng có tự dối lừa bản thân, thưa *quý ngài*. Tôi cũng không phải là người Tây Ban Nha. Mẹ tôi sinh ra ở Mexico. Bố tôi là người Mỹ. Tôi là con lai, và tôi tự hào về điều đó. Và nếu như, giả như tôi là người Tây Ban Nha đi nữa, nếu tôi muốn, tôi vẫn sẽ chửi.”

“Không phải lúc em đang ở cùng anh.”

“Tôi không có cùng anh! Tôi bị anh kéo đi, giống như – một bao tải. Và tôi không hề thích.”

Hấn dừng lại và xoay cô đối mặt với hấn. Cô có thể thấy từng thớ cơ giằn giật trên quai hàm hấn. Đôi mắt màu lục bảo từng nóng bỏng như lửa giờ lạnh lẽo băng đá.

“Em muốn gây chú ý phải không?”

Esmé chống nạnh. “Tôi, gây sự chú ý sao?”

Cô quay đầu; làn tóc tung bay theo động tác xoay đầu của cô. Rio bỗng muốn luồn tay vào mái tóc đen mượt đó, ôm lấy gương mặt cô, và hôn tan đi cái hờn giận của cô.

Cô xinh đẹp, đúng vậy, nhưng cô đang cư xử như một đứa con nít, và hấn quá mệt mỏi với cái trò trẻ con đó của cô. Đuổi theo cô hấn cũng rất mệt, từ New York đến Texas, từ khu đồng hoang gió quất vào đến phòng bếp nhà Baron.

Nếu như cô có gì muốn nói, cứ để cô nói.

Hắn bước đến gần cô hơn. “Anh vui vì em thấy lời anh nói hài hước.” Hắn hướng về phía cô lần nữa và thấy trong mắt cô một thoáng hấp háy. Được lắm, hắn buồn bực nghĩ. Cô sợ những điều hắn sắp nói tiếp. Cứ để cô sợ. Có lẽ hắn sẽ khiến cô khai cái gì đang diễn ra, và tại sao cô bỏ đi, bởi, phải, hắn thực muốn biết lý do. Hắn có quyền được biết – đặc biệt là khi cô vẫn nồng nhiệt hôn hắn như thế, chỉ một lúc trước.

Một người phụ nữ để bản thân chìm trong nụ hôn với một người đàn ông như thế không thể là người nên chạy trốn khỏi hắn.

“Về chuyện ai đang gây sự chú ý – nếu như em cư xử đúng mực.”

“Ý anh là, nếu như tôi để anh kéo đi lung tung, đúng thế không? Tôi có cần đi sát ngay cạnh anh không? Hay là có lẽ theo sau cách đủ hai bước?”

Rio nheo mắt. Hắn vươn tay, tóm lấy cổ tay cô, kéo giật cô lại cách cơ thể hắn chỉ một inch.

“Hạ giọng xuống và đi bên cạnh anh như một người phụ nữ đứng đắn.”

“Tôi hoàn toàn đứng đắn.” cô chìa một ngón chọc chọc vào ngực hắn. “Anh mới là người cư xử như một tên mọi rợ.”

Hắn trừng mắt nhìn ngón tay cô, rồi nhìn cô. “Đừng có chọc anh,” hắn lặng lẽ nói.

“Sao anh cứ bảo tôi làm thế này làm thế kia?”

“Esmé. Anh cảnh cáo em – ”

“Tôi cũng cảnh cáo anh, Rio. Nếu anh dám – ”

Sự giận dữ phản kháng của cô chuyển thành tiếng hét chói tai khi Rio nhấc bổng cô lên, vắt ngang vai như túi đồ, và sải bước đến phía chuồng ngựa.

() chica theo tiếng Tây Ban Nha có nghĩa là cô bé, cô nhóc, cô gái nhỏ*

Chương 9: Làm gì cơ?

Esmé không tin được Rio dám chụp lấy cô, quăng ngang qua vai, ngang nhiên khiêng cô đi.

“Anh điên rồi à? Thả tôi xuống!”

Hắn xốc cô lên, vòng tay thắt chặt thêm ngang đầu gối cô.

“Thả – tôi – xuống!” Esmé đâm vào lưng hắn. “Thả – tôi – ”

“Ồ, thưa cô? Cô cần giúp đỡ?”

Một đôi ủng quen thuộc lọt vào tầm mắt Esmé. “Ai đó? Abel? Có phải ông không? Abel, hãy bảo gã điên này thả tôi xuống!”

“Không cần,” Rio lịch sự nói, “Cảm ơn ngài, chúng tôi rất tốt.”

“Tốt cái đầu anh! Hắn... hắn bắt cóc tôi!”

“Tôi không có thấy giống bắt cóc cho lắm,” Abel nói, và Esmé nghi ngờ có một thoáng ông ta đã nháy mắt với gã kia.

“Quý cô đây có vẻ hơi say nắng.” Cánh cửa chuồng ngựa dần hiện ra trước mắt. Rio hích vai mở cửa, Abel vươn tay giúp đẩy cửa mở rộng ra. “Cô ấy sẽ ổn thôi khi được ngồi nghỉ trong bóng mát.”

“Tôi sao có thể ổn! Abel? Nếu ông không bảo gã điên này thả tôi xuống...”

“Cảm ơn sự giúp đỡ của ngài, Abel.”

“Xin đừng bận tâm, thưa ngài.”

Lão quản đốc lùi lại. Cánh cửa khép lại, Esmé và Rio còn lại một mình trong chuồng tối hù, yên tĩnh. Rio thả phịch cô xuống, chân Esmé chạm đất. Cô xoay người về phía cửa nhưng bị hắn bắt lại, vai cô bị hắn xô ép sát tường, hai tay bị trụ dọc theo hai bên người cô. Hắn chậm rãi nhìn cô, cau mày.

“Em hơi nhọt nhọt đấy,” hắn khẽ nói.

Có lẽ cô có hơi như thế thật. Bị dốc ngược khiến bụng cô có chút khó chịu. Cô hít vài hơi sâu trước khi đáp lại hắn ta.

“Đừng phí thời gian quan tâm hão như thế, được không? Anh muốn gì, Rio? Tại sao anh cứ vác tôi đi lung tung như một... như một chiếc bao tải vậy hả?”

“Anh vác em đi, theo như cách nói mỹ miều của em, là bởi vì chẳng có cách nào khác khiến em chú ý tới anh cả.”

“Được, vậy, anh đã khiến tôi chú ý, và khiến tất tần tật mọi người ở trại chú ý! Có lẽ anh chẳng buồn bận tâm nếu tôi là tâm điểm của cuộc bàn tán xì xào to nhỏ trong hàng loạt những buổi tối tới, nhưng tôi, *mẹ nhà nó*, đương nhiên là bận tâm!”

“Anh nghĩ có lẽ thế.” Miệng Rio rúm rỏ. “Có lẽ cần những người đàn ông cần ngồi lại hàn huyên với nhau một chút.”

“Chết tiệt, phải. Thật khó để được lũ cao bồi lăm điều kia coi trọng.”

“Bất kể thằng nào dám khi dễ em sẽ đều phải đối mặt với tôi,” Rio đáp lại, giọng đột nhiên lạnh lẽo và cương cứng.

“Tôi không nói đến sự tôn trọng đối với một phụ nữ, ý tôi là tôn trọng đối với một người thuần ngựa.”

Một người thuần ngựa. Esmé thanh lịch của hắn. Rio không thể nhịn cười.

“Có gì đáng cười?” Mắt cô nheo lại. “Tôi là một người thuần ngựa có tài. Cứ hỏi Jonas, nếu anh không tin.”

“Oh, anh tin. Anh chỉ là không ngờ một phụ nữ có gương mặt xinh đẹp xuất hiện trên bìa tạp chí như em lại có sở thích thuần ngựa.”

“Điều đó chỉ cho thấy anh ít hiểu tôi đến thế nào,” Esmé nói. “Tôi chưa từng định cả đời làm người mẫu. Tôi chỉ... tôi chỉ muốn thử cái gì đó mới lạ trong một chốc, thế thôi.”

“Và từ giờ em sẽ huấn luyện ngựa?” Cô gật đầu, và Rio lại mỉm cười. “Anh thừa nhận là em đúng, *querida*. Anh chưa từng biết người phụ nữ của anh còn có bộ mặt này.”

Mặt cô biến sắc. “Tôi không phải là người phụ nữ của anh. Không còn nữa.”

Rio đưa tay lên khuôn mặt cô. Cô cố giãy ra khỏi sự tiếp xúc đó nhưng bị anh bắt lấy cằm cô, ngón tay cái lướt theo gò má cô. Thật không tốt khi chỉ là một cử chỉ nhỏ nhoi đó của anh vẫn làm cho cô thở dốc.

“Đừng, đừng có làm thế nữa.” Cô nhanh chóng nói.

“Làm gì?” Một thớ cơ giật giật trên quai hàm Rio. Anh bước đến gần hơn, cúi đầu, khẽ vén những lọn tóc ẩm ướt khỏi thái dương cô. “Làm gì cơ, *querida*?” anh thì thầm, và áp môi mình vào môi cô.

Chương 10: Không được, phải chấm dứt!

Rio phủ môi lên Esmé.

Một khắc nhịp đập trái tim, cô hòa mình vào sự nóng bỏng và cuồng nhiệt của nụ hôn, nhưng đây đích xác là lý do tại sao cô phải rời bỏ hắn, bởi hắn vẫn còn gây ảnh hưởng tới cô nhiều như vậy, dù hắn đã sắp sửa rời bỏ cô.

Lòng tự trọng của cô để đâu? Lòng tự tôn để đâu? Cô buộc mình tách khỏi hắn.

“Dừng lại đi,” cô run rẩy thì thầm.

Hắn bắt lấy gương mặt cô và vặn lại về phía mình. Đôi mắt hắn nóng bỏng, đôi môi đầy nhạy cảm. Hắn nhìn cô, như cái cách hắn vẫn thường nhìn khi muốn cô, sự ham muốn lồ lộ trên khuôn mặt hắn luôn làm từng giọt vui thích trên cơ thể cô muốn được nở bung.

Ban đầu quan hệ giữa hai người chỉ có vậy. Rio chỉ cần nhìn cô như thế, không kể họ đang ở đâu, cô sẽ cảm thấy sự trôi dạt ham muốn thẩm sâu bên trong cô. Cô chưa từng có khả năng kháng cự lại hắn, và cũng chưa từng muốn kháng cự. Trong vòng tay của Rio, trên giường hắn, khiến cô cảm thấy mình thực sự sống. Đó là điều nguy hiểm nhất ở hắn, rằng hắn có thể khiến cô thành ra như vậy, thậm chí bây giờ, khi cô biết cô không muốn chỉ là một người đàn bà dạo qua cuộc đời hắn...

Esmé hóp một ngụm không khí, giăng ra, tay cô chống lên ngực hắn.

“Tôi không muốn anh hôn tôi,” cô nói. “Không muốn nữa.”

Một thoáng cười lướt qua gương mặt tà mị của hắn. “Phét,” hắn nhẹ nhàng nói.

Hắn cúi đầu, hôn lên cổ cô. Sức nóng âm ỉ ngấm vào cô lần nữa. Hắn thì thầm tên cô, lại kéo cô vào vòng tay của hắn, răng nhẹ nhàng cắn mút da thịt cô. Cô rên rỉ, nắm lấy đầu hắn, hơi kéo đầu hắn vươn tới khuôn ngực cô.

Oh, thật tuyệt khi lại được nằm trong lòng hắn, cảm nhận cơ thể cứng rắn của hắn ép lên người cô. Những tuần qua, không có sự tiếp xúc của hắn, không có nụ hôn của hắn, không có hắn, cô thật sự rất cô đơn. Đã bao lần cô tỉnh dậy giữa khuya, cơ thể cô nóng bỏng đòi hỏi sự chiếm hữu của hắn?

Rio, cô mê man, Rio, em yêu anh...

Cú sốc quét qua cô như đợt thủy triều dâng. Không! Cô không yêu người đàn ông này. Cô không thể! Cô chỉ là một món đồ chơi trong tay hắn. Một vật mà hắn chinh phục được. Hắn muốn cô chỉ bởi cô có can đảm để rời bỏ hắn – điều chưa từng có người phụ nữ nào dám nghĩ.

Việc cuối cùng cô làm trên đời là trao cho hắn sức mạnh chiếm hữu trái tim cô lần nữa.

“Không!” cô phát khóc, chống lại môi hắn, giãy giụa khỏi hắn, khỏi cánh tay chiếm giữ cô, khỏi những nụ hôn mê hoặc cô, đến khi, cuối cùng, hắn nhấc đầu và nhìn thẳng vào đôi mắt tràn ngập dục tình của cô.

“Esmé?” hắn khàn giọng. “*Querida*? Em sao vậy?”

“Anh,” cô đáp, giọng run rẩy. “Những gì anh đang làm là sai. Anh thực nghĩ có thể... anh có thể đảo lộn cuộc sống của tôi, cưỡng chế tôi sao?”

“Cưỡng chế em?” Rio nheo mắt. “Lúc anh kéo em vào lòng và yêu em, em gọi đó là cưỡng chế em sao?”

“Đó không phải là yêu. Anh chỉ... anh chỉ cố quyến rũ tôi thôi.”

“Ra vậy.” Hắn méo miệng, như thể lời hắn nói ra ngày một chua chát. “Anh cưỡng bạo em, anh quyến rũ em. Đó là những gì em nghĩ sao?”

Esmé vòng tay ôm lấy mình. Trong chuồng luôn đầy hơi ấm của đàn ngựa, và ở trong vòng tay của Rio là quá đủ để xua đi sự lạnh lẽo trước đó. Nhưng giờ cô lạnh lẽo, băng giá, nhận ra người đàn ông cô yêu không có khả năng yêu cô.

“Phải,” cô nói, và nhìn thẳng vào mắt hắn. “Phải. Đó là lý do tôi rời bỏ anh, Rio. Tôi chán rồi. Tôi thừa nhận, ban đầu khá vui thú, tất cả những thứ người tình Latin gì gì đó, nhưng sau vài tháng, nó... nó trở nên nhàm chán. Tôi biết tôi cần sự thay đổi, và...”

Hắn bắt siết lấy hai cổ tay cô kéo ngang ra khiến cô thở gấp. “Đừng tránh né anh,” giọng hắn thì thầm băng đá. “Em không hiểu sao, Esmé? Đừng có trốn tránh anh, vì đồng thời gian anh bỏ ra ở đây, bằng không anh sẽ không chịu trách nhiệm về những gì anh làm.”

Hắn quăng cô sang một bên rồi sải chân bước ra khỏi chuồng ngựa.

Chương 11: Ngã ngất

Cánh tay Esmé đau nhức.

Cô xối rửa chuồng trại và trải cỏ lót mới cho đàn ngựa mà cô và Rio vừa cưỡi, rồi bắt đầu chải bờm cho những con ngựa khác trong chuồng. Một bàn tay lúng túng ngượng nghịu đưa quanh, nhìn một lúc, quyết định cầm lấy làm thay cô.

“Cảm ơn,” cô lịch sự đáp, “nhưng tôi hoàn toàn có thể làm nốt.”

Một bàn tay – một bàn tay mới, và rất non mượt khiến cô hoài nghi nếu cậu ta cạo lông hàng tuần – đưa tay ra, tăng hăng.

“À vâng. Tôi biết cô có thể. Tôi chỉ nghĩ...”

“Đừng nói nữa,” cô ngắt lời. “Đó không phải là việc cậu được trả tiền để làm.”

Bỗng nghĩ đến cái cách cô nói với cậu nhóc khiến cô phát ngượng.

“Tôi xin lỗi,” cô nhanh chóng tiếp lời, và cậu nhóc bảo nó rất ổn, và cô không cần phải xin lỗi, nhưng lời nói đó hẳn là không thật. Cô ước có thể quay lại vài phút trước mà nuốt lưỡi cô đi, hơn là nói những lời thật nhỏ nhen đó với cậu nhóc.

Và tất cả là lỗi của Rio.

Thực sự rất khó để được bọn nhóc cao bồi đó coi trọng, đặc biệt là khi phân nửa bọn nó đã nhìn thấy mặt cô trên tạp chí, quảng cáo cho bất cứ thứ gì từ son môi đến ô tô. Nhưng cô đã làm được, chứng tỏ cho chúng điều Jonas cũng phải công nhận, rằng cô có thiên duyên với lũ ngựa.

Nhưng Rio đã phá hỏng tất cả.

Cô sẽ phải nỗ lực gấp đôi để xóa đi ít nhất là những gì chúng đã thấy – Rio, ngang nhiên khiêng cô đi như một món đồ...

Mang cô đến đây, trong vùng râm mát yên tĩnh, nơi hân đòi hỏi cô, triền miên không dứt, nơi hân chìm sâu vào hương vị của cô, bức cô khóc kêu tên hân...

Con ngựa cô đang chải bờm hí lên bất mãn. Cô dừng chải bờm cho nó; tay cô giữ yên cổ xoa dịu sự kích động của nó. Esmé chớp mắt và nhìn sâu vào đôi mắt đen to tròn ấy. Và, đôi mắt ấy dường như muốn nói, thật tốt khi được vuốt ve yêu chiều...

“Dừng lại,” cô nói. Con vật khụt khịt, Esmé thốt ra một tiếng như cười. “Xin lỗi, bảo bối. Tao đang gắt tao, không phải mày.”

Cô vỗ về chiếc mõm mềm mượt, bỏ nó lại một mình và bước ra khỏi trại, dẫn vào buổi chiều nóng nực...

Mọi thứ lộn đảo, con đường đất sụp xuống dưới chân cô.

“Hey,” thốt ra một giọng nói, và một đôi tay đưa ra ôm lấy cô. Không phải của Rio; kể cả khi mọi thứ đen hù, cô biết người bắt lấy cô không phải là Rio. “Cô Bennett? Cô ổn chứ?”

Tầm nhìn của Esmé bỗng được trở nên rõ ràng hơn. Đó là một cậu nhóc thanh niên trẻ tuổi đã bắt được cô trước khi cô ngã ngất. Cậu ta đang nhìn chăm chăm cô như thể cô có thể sẽ vỡ vụn ra đây.

“Tôi ổn.” cô yếu ớt nói, từ biểu hiện nơi gương mặt cậu ta cô hiểu lời nói của cô chẳng trấn an được cậu ta hơn tự trấn an được bản thân cô là mấy. “Thật đấy,” cô nói, cố gắng nở nụ cười. “Tôi ổn.”

Cậu ta cau mặt, thả cô ra, nhưng giữ lại một tay như thể sợ cô sẽ mềm nhũn ngã ra đất.

“Cô chắc chứ?”

Cô gật đầu. Một hành động sai lầm, bởi chỉ động tác đơn giản đó khiến mọi thứ trong bụng cô muốn trào lên tận cổ.

“Vâng,” cô lại nói, nuốt khan. “Trời nắng.” Cô làm động tác chỉ lên bầu trời xanh trong đến bức bối với một vầng mặt trời chói chang tỏa nắng.

Cậu ta gật đầu. “Yeah. Nó thực sự ảnh hưởng tới cô, nếu như cô không quen với nó.”

“Tôi thực quen với nó,” Esmé đáp. “Tôi lớn lên ở đây. Tại sao mọi người đều cho rằng họ biết mọi điều về tôi, trong khi thật ra...”

Cậu nhóc nhìn chăm chặp vào cô như thể cô mất trí. Có lẽ cô mất trí thật, cô nghĩ.

“Cảm ơn cậu,” cô nhanh chóng nói, và hướng về khu nhà trước khi mọi thứ lại tối hũ một lần nữa, điều có nguy cơ rất lớn sẽ lại tái diễn.

Chương 12: Buồn nôn

“Esmerelda! Con ổn chứ?”

Carmen đang đứng trước bậc cửa, giữ cửa mở. Esmé chạy vội qua mặt bà, hướng về phía bồn rửa.

“Chết tiệt,” cô lẩm bẩm, xả vòi nước lạnh. “Mình chắc tất cả mọi người ở trại đều đã thấy mình vấp chính chân mình ngã!”

“Đây, *chica*,” Carmen vội chạy đến bên bồn rửa, giắt lấy cái khăn và nhúng dòng nước lạnh. “Chườm cái này lên đầu và ngồi xuống.”

“Con ổn mà, Mama.”

“Tốt. Giờ, ngồi xuống.”

“Con ổn, thật mà.”

“Con cứ phải ồn ào thế à?” Carmen kéo tay con gái đến chiếc bàn gỗ sồi lớn, nhẹ nhàng ấn cô ngồi xuống ghế. “Hãy ngồi đây và để mẹ xem thử.”

Esmé thở dài. Thật ra, đầu gối cô mềm nhũn như bún, và mắt cô vẫn còn thấy những chấm đen nhảy múa trước mắt.

“Cảm ơn mẹ.”

Carmen chắt lưỡi. “Đã là con gái thì không cần phải cảm ơn mẹ. Đây. Uống cái này đi.”

Esmé đón lấy từ tay bà. “Nước cam sao?”

“Huh? Có thêm đường, đúng kiểu con thích khi nhỏ đấy.”

“Nhớ cái cách mà mẹ không cho con uống,” Esmé nói, với một nụ cười. Cô hớp từng ngụm nước ngọt mát, cảm nhận dòng chất lỏng chảy xuống họng, nơi chúng dồn lại thành một ngụm quá lớn nuốt không nổi. Cô cẩn thận nuốt xuống, và đặt cái cốc xuống.

“Nhiều đường quá sao?”

“Không ạ. Chỉ là... chỉ là con hơi say nắng, Mama. Con thấy hơi buồn nôn.”

“À. Ừ, uống từng ngụm nhỏ thôi, *chica*. Con ăn gì chưa? Mẹ biết con không động vào bữa sáng nay... Sao thế?”

Esmé có thể cảm thấy những giọt mồ hôi trên trán trở nên lạnh ngắt. “Mẹ, đừng nhắc về bữa sáng nữa.”

Carmen xoay người và nhìn chằm chằm cô con gái bà. Bà kéo một chiếc ghế lại và ngồi đối diện cô.

“Con cũng cảm thấy mệt sao?” Bà nhẹ nhàng hỏi. “Ý mẹ là, sớm nay?”

Esmé gật đầu. “Một chút. Thực ra, gần đây con thường thấy buồn nôn.” Cô lại đưa cốc lên miệng và cẩn thận nhấp một ngụm. “Con nghĩ có lẽ thẳng nhóc cao bồi đã đúng.”

“Thẳng nhóc nào?”

“Thẳng nhóc đã bắt được con trước khi con ngã ngất đi.” Cô thở dài và mỉm cười với mẹ qua miệng cốc. “Nó nói con cần thời gian để quen với cái nóng ở đây và con bảo con không cần phải làm quen, con lớn lên ở đây. Nhưng mà con đã đi xa lâu lắm rồi...”

“Đủ lâu để bản thân con dính líu với một gã đàn ông như Rio de Santos.”

Esmé ngược lên. Biểu hiện của mẹ cô không dò xét được, nhưng đôi mắt đen của bà sáng lên.

“Mama,” cô cẩn thận đáp, “Con không muốn thảo luận gì về Rio de Santos.”

“Không. Dĩ nhiên là con không muốn.” Carmen đứng dậy, với lấy một cái khăn trong bồn rửa và bắt đầu hì hụi lau chùi mặt bàn. “Có con nhóc nào muốn thảo luận người tình với mẹ đâu?”

“Con không phải là con nhóc. Và Rio cũng không phải là người tình của con.”

“Không còn nữa, nhưng chắc hẳn, đã từng.”

“Mẹ, chú ý từng từ mẹ nói ấy. Đã. Rio không là gì của con, không còn là gì nữa.”

“Không?” Carmen quăng cái khăn vào bồn rửa và chống tay lên hông. “Vậy, hẳn làm gì ở đây, hả?”

“Hẳn đến mua ngựa.”

Carmen nhả ra một tràng cười. “Ngựa? Con không thể mù quáng thế được, *chica*. Hẳn đến đây là vì con.”

“Kể cả thế, hẳn cũng chỉ đang phung phí thời gian.” Esmé đẩy ghế ra và đứng lên. “Con không cần hẳn.”

“Một người phụ nữ không quay lưng lại với một người đàn ông theo cách như thế. Hẳn là kẻ sẽ để mặc người phụ nữ một mình thút thít trong gối, một mình.”

“Cái kiểu cũ rích đấy làm con... buồn nôn,” Esmé rên rỉ, và chạy vào nhà tắm.

Carmen bám lấy cạnh bồn rửa. Bà nhắm mắt, như thể đang cầu khẩn, dù bà e sợ đó chỉ còn là lời khẩn cầu quá muộn màng.

Chương 13: Bão

Đêm đã buông xuống Espada. Sấm chớp sáng lóe cả bầu trời và tiếng đì ùng ghê rợn dội lại từ phía những ngọn đồi.

Esmé ngồi trước tivi trong căn phòng nhỏ của cô phía sau khu cho thuê, vừa vặn tách xa khu chuồng ngựa, và đang vô thức chuyển kênh liên tục.

“Căn phòng ấy cũng không có nhiều nhận gì,” Jonas nói khi cho cô thuê, “nhưng cô vẫn có thể thuê nó, nếu muốn.”

Cô đương nhiên muốn. Nếu không, cô sẽ phải ở chung với mẹ cô và không khỏi để lộ với Carmen rằng thi thoảng cô thức trắng đến nửa đêm chỉ để vô thức nhìn chòng chọc vào màn hình.

Chớp lại xé đôi bầu trời, sấm vang dậy, nhanh và gần hơn lúc trước. Bão đang tiến đến gần hơn. Có lẽ nó sẽ chấm dứt cái nóng bức khắc nghiệt mấy ngày này. Có lẽ sau đó, cô có thể chớp mắt được một lúc.

Esmé thở dài, chuyển sang một kênh phim cũ, *I Love Lucy*, quay lại và ngồi xuống ghế sofa. Cô hơi mỉm cười, cô đã từng xem qua tập này. Lucy and Ethel đang vật lộn để bắt kịp cái băng chuyền kẹo chocolate.

Cái cảnh Lucy hất đám chocolate xuống làm Esmé buồn nôn. Cô tắt ngay tivi. Ngoài tiếng sấm đì ùng, Espada lặng im như tờ.

Cô thấy cái điều khiển lên bàn trà và đứng dậy. Cô đang mặc một chiếc áo phông quá khổ, và một chiếc quần lót cotton – tông đồ ngủ cô yêu thích kể từ khi cô về đây, đến trang trại này. Vải cotton mặc rất mát, và cô cũng không cần phải lo lắng phải ăn mặc sexy trước bất kỳ ai.

Cô nhận ra rằng cô đã cố ý nỗ lực thay đổi, hết mức có thể, một khi cô nhận ra Rio đã qua lại với cô lâu hơn với bất kỳ một người đàn bà nào khác.

“Chắc hẳn cậu phải có cái gì đó rất đặc biệt,” một trong những cô gái cô làm việc cùng trêu đùa.

Esmé chưa từng nghĩ quan hệ của họ sẽ kéo dài bao lâu trước khi đồng nghiệp cô thốt ra lời trêu đùa đó. Sau một khoảng thời gian, tất cả những gì mà cô nghĩ được, sau một chập mờ lung, chỉ là từ bao giờ Rio bắt đầu quên lãng những lịch hẹn thường niên, bao lâu rồi cô mới bắt gặp nét mặt hứng thú của anh nhìn cô chăm chú; điều đó, cô nghĩ, đồng nghĩa với việc *chia sẻ người tình*. Cũng từ đó, cô thay váy ngủ lụa là hơn, thay vị nước hoa đậm mê mới mẻ hơn...

Cô đã ngu ngốc mù quáng như thế!

Bước vào căn bếp nhỏ nhắn, cô đắm mình trong luồng khí mát lạnh phả ra khi cô mở ngăn đá và lấy đá viên ra cho vào cốc. Mẹ cô đã đúng, cô chợt nghĩ, lúc cô rót nước ngập những viên đá, nước giếng ở Espada rất mát và lành. Chỉ là cô dần quen với việc uống nước đóng chai ở New York. Cô quen với rất nhiều thứ khi sống ở thành phố. Sự ồn ào chẳng hạn. Lần đầu cô trở

lại Espada, thật khó để chớp mắt khi buổi đêm không còn những âm nền ồn ã của xe cộ.

Song hơn cả, cô mất ngủ vì không có Rio bên cạnh. Không có vòng tay hắn ôm cô, không có bờ vai hắn cho cô dựa vào. Không có những nụ hôn của hắn ru cô ngủ và những cái vuốt ve yêu chiều trước lúc hắn phải buông tha cô xuống giường thức dậy.

Hắn muốn cô chuyển nhà đến gần hắn hơn, nhưng cô không chịu.

“Tự em sẽ trả tiền thuê nhà,” cô nói. Thật ra, cô muốn mình giữ lấy sự độc lập của bản thân... nhưng sau một chập, nếu hắn lại muốn cô chuyển vào ở cùng với hắn, không chỉ chuyển đến gần hắn, cô sẽ gật đầu trong chớp mắt. Sự thật, một sự thật trần trụi, là cô khát khao hắn yêu cô, nhưng hắn không như vậy. Hắn sẽ không thể. Hắn đã úp mở về việc đó ngay từ thuở đầu tiên.

Những giọt mưa đầu tiên cũng đã rơi xuống, dội xuống mái hiên rí rách điên cuồng. Chớp lóe sáng căn bếp nhỏ, sấm động bao trùm không gian phía trên. Ánh đèn giật nháy một lượt, lại lượt nữa, rồi tắt ngúm.

Esmé nhảy dựng lên, cố nở nụ cười, một nụ cười run rẩy. Chỉ là một cơn bão thôi mà. Không có gì phải sợ...

Cửa bật mở. Cô hét lên, xoay về phía nó và trông thấy một bóng hình in lên giữa nền trời giông bão. Là Rio. Rio, ướt như chuột lột, giận dữ đến đáng sợ và cuồn cuộn đủ để khiến tim cô ngừng đập.

“Chết tiệt, Esmerelda,” hắn gầm gừ, bước vào trong, dập cửa lại, và kéo cô ngã vào vòng tay hắn.

Chương 14: Em là của anh!

Bão tố cuồng nộ ngoài cửa, nguyên thủy và phóng túng, giờ đang cháy bùng lên trong con người đen như mực của Rio.

Hắn luôn là một người tình cuồng nhiệt. Song, Esmé luôn cảm thấy hắn thường cố kiềm giữ một phần bản thân, chưa từng mất kiểm soát, và điều đó thật ra là không tệ.

Nó giúp cô có thể giữ bản thân tiết chế cảm xúc.

Thi thoảng khi họ làm tình, cô cảm thấy như thể cô đang run rẩy trên bờ vực sự vĩnh cửu. Thêm một cái vuốt ve, một nụ hôn, sẽ khiến tâm tư cô che dấu bị lộ ra ngoài. Cô biết tốt hơn hết không nên để điều đó xảy ra... nhưng giờ đây, khi Rio bắt lấy cô ôm vào vòng tay anh, cô biết anh sắp sửa đòi hỏi mọi thứ, cũng cho đi mọi thứ...

Và cô sẽ cho phép anh.

Sấm lại nổ đùng đoàng bao trùm Espada, vòng tay của Rio siết thêm chặt, mạnh mẽ, vòng quanh cơ thể cô. Đôi mắt anh đầy đam mê gọi tình. Cô có thể đánh hơi được ham muốn của anh, hương vị đàn ông nóng bỏng, trầm tính, đầy cuốn hút đẩy lên nhịp đập điên cuồng nơi trái tim cô.

“Esmé,” anh thì thào, và anh đặt tay lên viền cổ áo cô, siết chặt nó trong cái nắm tay của mình, đột ngột xé toạc nó theo đường chỉ từ cổ áo. Cái nhìn của anh rơi xuống khuôn ngực phô trần của cô, và cô biết đầu núm vú cô căng vênh lên hưởng ứng.

“Rio,” cô thì thầm, môi anh bắt lấy môi cô, chiếm hữu sự ngọt ngào của cô thật khẩn thiết, cuốn cô rướn về phía anh.

Tay anh ôm lấy khuôn ngực cô, ngón cái vuốt ve đỉnh mẫn cảm. “Nói với anh là em muốn anh,” Rio khàn khàn nói, “là em muốn điều này.”

Cô vươn về phía anh, mắt nhắm, môi khẽ tách ra, nhịp tim điên cuồng.

“Vâng,” cô đáp. “Vâng, vâng, vâng...”

Rio trượt tay xuống hông cô, giật mạnh quần lót cô xuống, kéo tuột khỏi cổ chân cô. Một ánh chớp sáng bùng căn phòng, cô thấy khuôn mặt anh, hoan hỉ vì nét mặt của anh, vì điều cô sắp làm với anh.

Cô với tay tới thắt lưng anh nhưng những ngón tay cô không nhanh nhẹn như cô muốn. Anh gạt tay cô sang bên, nhanh gọn kéo áo qua đầu, tháo thắt lưng, để quần áo anh rơi tuột xuống cho đến khi anh cũng lỏa thể y hệt cô vậy.

Hơi thở Esmé dồn dập, hệt hăng.

Anh vẫn đẹp như thế, như in trong tâm trí cô, cơ thể anh cường tráng đầy cuốn hút.

“Rio,” cô thì thầm, khẽ chạm vào anh.

Anh rên rỉ khi những ngón tay cô du ngoạn trên cơ thể anh, thốt lên một câu tiếng Tây Ban Nha, phô ra sự gọi tình cùng cực khiến đầu gối cô bủn rủn.

“Đây có phải là điều em muốn không, *querida*?” anh thì thầm. “Có phải em muốn anh như thế này không?”

“Vâng,” cô đáp, “xin anh, vâng...”

Những ngón tay Rio đan vào tay cô. Anh nâng tay cô lên, dùng sức găm chặt cổ tay cô lên tường, cánh tay cô bị kéo duỗi thẳng trên đầu. Anh khẽ cúi xuống hôn cô, đôi môi anh ngấu nghiến môi cô, răng môi cắn mút da thịt cô, khiến cô đau đớn, khiến cô khoái cảm, mang lại cho cô điều cô khao khát, suốt những tuần cô quạnh đã qua.

Esmé thút thít rên rỉ, chuồi lại gần anh hơn, nâng hông, dùng đưa thân dưới áp vào vật cứng nóng đầy dục vọng của anh. Cô hành hạ anh nhưng dù phải chết, anh sẽ chết một cách thỏa mãn, miễn được cô ôm ấp thế này.

Đây thực là người phụ nữ anh chưa từng có thể chạm tới, con người ẩn nấp đằng sau vẻ ngoài một Esmé hoa mỹ, thanh lệ. Cô luôn là người nhiệt tình và thích đáp trả. Nhưng, anh có cảm giác cô luôn che giấu một phần nào đó con người cô, kìm giữ lại, không cho anh hoàn toàn bước vào linh hồn cô, trái tim cô.

Đêm nay, anh biết cô không còn kìm nén chút nào nữa. Và anh cũng vậy.

Trong vòng tay anh cô được nhắc lên, chân cô quàng quanh hông anh. Anh tiến thẳng vào người cô, một nhát đâm nhanh mạnh, dứt khoát. Cô khóc thét tên anh và môi anh lấp đầy ngay môi cô, anh áp sát cô vào vách khung cửa lờ mờ xung quanh hai người.

“Em là của anh,” Rio cuồng loạn nói. “Nghe thấy không, *querida*? Em là của anh!”

“Vâng,” cô đáp trong tiếng thở dốc đứt quãng, “vâng, vâng...”

Anh luận động, lại luận động, và cô thét lên lạnh lạnh, cao giọng rên rỉ, rồi vỡ òa rữ rượi ngã vào lòng anh.

“Rio,” cô thút thít, còn anh rên rỉ, vùi mặt vào cổ cô, để hơi ấm ngọt ngào, mượt mà dịu nhẹ của cô bủa vây lấy mình.

Chương 15: Anh và em, chúng ta đều sai lầm

Tiếng sấm vọng lùì xa; chớp nhùng nhằng lóe một tia phía cuối chân trời. Ánh đèn phòng nhấp nháy, một lượt, hai lượt, rồi sáng hẳn.

Esmé, vẫn bị vòng tay Rio khóa lấy, thở ra thỏa mãn. Cô ngả đầu vào vai Rio, lòng tĩnh lặng. Cô biết cô cần thoát khỏi vòng tay ôm ấp của anh, cần phải mắng rửa anh, nhưng cô luyến tiếc không muốn khoảnh khắc này trôi đi mất. Cô chưa từng cảm thấy gần anh như vậy, hoặc từng hạnh phúc trọn vẹn như vậy.

“*Querida*.” Hơi thở anh vẫn vít quanh tai cô. “*Querida*, tha lỗi cho anh. Anh đã nên ân cần nhẹ nhàng với em hơn một chút, nhưng anh thật muốn em đến chết...”

“Đừng xin lỗi,” cô nhẹ giọng nói. “Em cũng vậy.”

Vòng tay anh quấn thêm chặt quanh người cô. “Thật?”

Cô gật đầu. “Vâng.” Thật là một thú nhận chết người, một lời thú nhận khiến cô lộ ra thật mỏng manh trước mặt anh, nhưng cô có thể vờ vịt được gì nữa, sau giây phút mất hồn vừa rồi?

Anh hôn cô với tất cả sự dịu dàng anh sở hữu. Chậm rãi, anh để cô trượt dần khỏi người anh, đến khi bàn chân cô lưu luyến chạm đất.

“Anh thật nhớ thế này.”

Thế này, Esmé nghĩ. Anh chỉ là nhớ những giây phút này, không phải là nhớ cô. Đột nhiên, cô chợt thấy mình phóng túng thế nào, như cái cách cô đáp ứng anh. Cô lùi lại một chút, khoanh tay che lấy ngực.

“Rio.” Cô nuốt khan. “Tôi nghĩ... tôi nghĩ anh nên rời đi...”

“Đừng cố che giấu con người thật của em khỏi anh,” anh nhẹ giọng nói. Anh bắt lấy cổ tay cô và nhẹ nhàng kéo tay cô thẳng dọc hai bên thân người. “Em thật sự rất đẹp, Esmé. Anh thực muốn ngắm em không chán.”

Cô đỏ mặt. Cô muốn nói với anh rằng cô cũng thích ngắm anh không biết chán, nhưng sau đó cô hẳn sẽ kể cho anh rất nhiều thứ khác, mà chẳng chuyện nào trong số đó anh muốn nghe.

“*Querida*. Tại sao em bỏ anh?”

Bởi em đã phải lòng với anh, cô nghĩ, nhưng cô biết tốt hơn là không nên mở miệng.

“Anh gần như phát điên khi em biến mất. Anh từng nghĩ liệu có chuyện gì xảy đến với em, có thể em bị thương...”

“Em xin lỗi, em đã nên để lại lời nhắn.”

“Em vốn không nên rời khỏi anh,” anh gầm gừ. Anh cuốn cô vào vòng tay anh và bế cô từ phòng khách vào phòng ngủ. “Đừng để tâm nữa, anh đã lần nữa tìm thấy em. Đó là tất cả những gì anh cần.” Thật ôn nhu, anh đặt cô xuống giường. “Nhưng anh muốn em biết anh hiểu.”

Cô ngược mắt lên. Con người anh tối đen khó dò, anh hạ người lún xuống giường cạnh cô.

“Anh hiểu?”

“Em sợ mất đi tự do của mình, *querida*.” Anh ôm cô vào lòng, kéo cô gần mình hơn và hôn cô. “Anh, thực ra cũng vậy.”

Lạy Chúa, trái tim cô như muốn vỡ ra từng mảnh. Ngu ngốc chưa, cô tự trách bản thân, cô quả thật rất ngu ngốc. Rio chỉ đơn giản là đã chứng thực hoài nghi của cô. Anh đã sẵn sàng kết thúc quan hệ của hai người.

“Anh nói đúng không, Esmé?”

“Phải,” cô buộc âm tiếng trả lời thoát ra khỏi đám lùm xùm ở cổ.

“Nhưng mà anh và em, chúng ta đều đã lầm.” Anh hôn cô, lưỡi anh quấn quýt lấy lưỡi cô. “Sau khi em rời đi, anh chợt nhận ra anh đã sai, chúng ta chưa sẵn sàng kết thúc mối quan hệ này.” Anh mỉm cười. “Và giờ anh chắc em cũng biết điều đó.”

Esmé cảm thấy bị giằng xé giữa nụ cười và nước mắt. Cô chạy trốn bởi tự cô dứt ra khỏi anh sẽ dễ chịu hơn để anh đá cô khỏi cuộc sống của anh, nhưng rời bỏ anh chỉ khiến cô càng khao khát anh mãnh liệt. Cô biết cô cần nói cho anh sự thật, không phải chuyện cô yêu anh – không bao giờ được nói ra điều đó – mà anh đã sai, cô là người muốn chấm dứt quan hệ này...

Rio lại hôn cô, cúi đầu xuống bầu ngực cô. Cô thấy mình run rẩy, không chỉ là từ cơ thể cô mà còn cả trái tim cô, ngay thời khắc anh chiếm lấy cô với sự tinh tế dịu dàng không tưởng, khiến cô, rút cục, không thể phản ứng gì ngoài thút thít rên rỉ.

Chương 16: Thay đổi

Rio tỉnh dậy vào lúc trời nhập nhoạng sáng.

Esmé yên bình ngủ trong vòng tay anh, đầu cô gối lên vai anh, bàn tay áp lên khuôn ngực nơi trái tim anh đập không ngừng nghỉ. Anh cầm lấy tay cô, đưa lên môi hôn nhẹ. Cô khẽ thở ra, lằm bằm điều gì trong lúc mơ ngủ, cọ cọ rúc gần vào người anh hơn.

Rio đưa mắt ra ngoài cửa sổ. Mặt trời đã sớm ló dạng, đang từ từ nhô lên phía sau rặng đồi bao bọc quanh Espada. Mọi người sẽ sớm thức dậy soạn sửa, anh biết đã đến lúc rời giường, mặc đồ vào, và tìm đường quay lại khu trọ dành cho khách phía trong sảnh nhà chính.

Lý trí lên tiếng mách bảo như vậy, nhưng trái tim anh lại nhấn nhủ điều khác, điều anh thực muốn làm bây giờ là yêu chiều người phụ nữ đang ngon lành say giấc trong vòng tay anh này và sau đó nắm tay cô hiên ngang bước ra khu trại trước mặt mọi người, để tất tần tật mọi người biết cô gái này là của anh...

Rio cau mày. Cẩn thận từng chút một, anh buông lỏng vòng tay đang đỡ lấy đầu Esmé, ngồi dậy, nhắc chân đặt xuống sàn.

Cái ý nghĩ điên rồ ấy từ đâu nhảy ra?

Cô không là “của anh”. Anh cũng không là “của cô”. Anh không thích cái ý nghĩ sở hữu đó. Cô cũng không thích. Đó là lý do cô rời khỏi anh, bởi cô nhận thấy, cũng như anh, rằng mối quan hệ giữa hai người ngày một thêm ràng buộc.

Cô đã đồng ý rời Espada về New York với anh. Cô sẽ sống với anh – dĩ nhiên là tạm thời, cho đến khi cô tìm được một căn hộ mới. Và khi mối quan hệ của họ cuối cùng sẽ cũng đi đến hồi kết, mà cái kết đó cũng không quá tệ bạc.

Một kế hoạch thỏa đáng.

Trần trụi, Rio nhẹ bước xuống phòng khách hướng tới cửa chính. Quần áo anh cùng quần áo cô vương vãi khắp nơi. Anh cúi xuống, nhặt chiếc áo phông bị xé đến tả tơi của cô, và đưa lên áp vào mặt. Thớ vải cotton ấp một mùi hương thật nhẹ, dịu dàng như hương hoa, đầy nữ tính thuần thực. Mùi hương của cô.

Anh có thực đã giằng xé chiếc áo che thân cô đêm qua? Có thực bức cô áp sát vách tường không cần cô khiêu khích mào đầu? Anh chưa từng mất kiểm soát đến thế với bất kỳ người đàn bà nào; một đêm tình dịu dàng nóng bỏng khiêu gợi khôn tả thì có thể, nhưng những gì diễn ra hôm qua là câu chuyện hoàn toàn khác.

Đêm qua anh không chủ định đến đây một chút nào, cũng chưa từng nghĩ tới. Anh đang đi đi lại lại trong phòng một lúc, và sau đó anh sai bước xuyên cơn mưa tầm tã, thẳng đến cửa phòng cô, sẵn sàng đập sập nó nếu như cô không để anh vào.

Những kiểm chế cùng kiểm soát của anh đã biến mất đâu?

Rio vắt áo Esmé lên thành ghế, lượm nhặt quần áo của mình mặc vào. Rồi anh vươn tay

nắm lấy chốt cửa.

Không. Anh muốn nhìn cô một lần cuối.

Anh quay lại phòng ngủ, chợt dừng lại trước bậc cửa. Cô vẫn đang say giấc. Được rồi, anh sẽ không đánh thức cô dậy. Anh nhẹ nhàng tiến đến bên giường, chạm môi hôn vào bờ vai cô. Hoặc có thể anh sẽ kéo chăn ra, để có thể nhìn thấy cô. Có thể anh sẽ lại ôm cô vào lòng, nồng nhiệt hôn cho đến khi cô tỉnh lại, cho đến khi cô hé môi bám lấy anh đáp lại, và rồi anh sẽ lại chiếm lấy cô, đòi hỏi cô bức cô thừa nhận cô là của anh, chỉ của riêng anh, không bao giờ thuộc về một thằng đàn ông nào khác...

Anh lùi lại một bước.

Một thoáng nghĩ điên loạn. Anh bị làm sao vậy? Anh thích cuộc sống hiện tại cơ mà. Anh được tự do, anh sẽ làm bất cứ cái gì anh thích, bất cứ lúc nào có hứng. Oh, một ngày nào đó, phải, có thể mọi chuyện sẽ thay đổi. Anh sẽ già đi, biết đến lúc cần ổn định cuộc sống, chọn lấy một người vợ anh dễ dàng thao túng dạy bảo, một người sẽ nhất nhất nghe lời và sùng bái anh, một người không mấy may có ý nghĩ chọc anh tức giận...

Một người sẽ không bao giờ trưng ra khát khao tình yêu của cô ta với anh.

Anh quay gót rồi đi, vội vã đi về phía cửa chính và bước vào ánh bình minh. Một cái gì đó đã xảy ra với anh, nhưng là cái gì? Dù là gì thì nó cũng đã nhen nhóm một chút ấm áp lóe lên trong lòng anh.

Chương 17: Có thể và Không thể

Esmé khẽ mở mắt khi cô nghe thấy tiếng cửa trước đóng sập.

An toàn rồi. Rio đã đi khỏi.

Cô chưa sẵn sàng đối mặt với anh ngay sáng nay. Anh luôn là một người tình tuyệt vời, nhưng những giờ đồng hồ vừa qua đã cuốn tuột đi lớp vỏ bảo vệ của cô làm cô lộ ra cảm xúc thực.

Đã bao lần cô thức giấc khát khao sự vuốt ve của anh? Thi thoảng, cô tưởng tượng mình mơ mộng về anh, mở mắt ra và thấy mình nằm trong vòng tay anh, thấy anh thân mật âu yếm cô, hôn cô, đưa cô lên đến đỉnh một lần lại lần nữa, cơ thể anh, bàn tay anh, môi anh...

Esmé cuộn tròn người vùi mặt vào chiếc gối phảng phất hương vị nam tính của anh.

Lần cuối anh xâm chiếm lấy cô tối qua, anh muốn cô sẵn sàng rời Espada trước khi tối trời.

“Em không thể,” cô đáp, cảm nhận được người anh căng cứng.

“Ý em là sao, em không thể?” giọng anh nhuốm màu giận dữ. “Quan hệ giữa hai chúng ta...”

“Chết tiệt,” cô buột miệng không kịp kìm lại, “Anh đừng có dùng cái giọng điệu đó!”

“Tùy em thôi, *querida*. Nhưng em sẽ theo anh về New York.”

“Không dễ thế đâu. Em còn có công việc ở đây.”

“Jonas sẽ tìm được người thay thế em.”

“Cảm tạ anh.” Cô hất vòng tay anh ra và xoay lưng về phía anh. “Tốt, rất tốt khi anh nghĩ em dễ dàng bị thay thế như vậy.”

Rio cười khùng khục, kéo lưng cô vào vòng tay anh. “Nếu thật thế, anh mất công ở đây làm gì?”

Đó không hẳn là câu trả lời mà cô mong muốn, nhưng cũng tốt hơn nhiều so với kỳ vọng của cô. Chậm rãi, cô thả lỏng mình trong vòng tay anh.

“Còn căn hộ của em.”

Anh lừa lừa kéo chần xuống, để lộ ra khuôn ngực cô. “Có vấn đề gì sao?”

“Em không có nơi ở. Em đã trả lại căn hộ khi...” Cô thở dốc. “Dừng!”

“Sao dừng?”

“Bởi vì... bởi vì em không suy nghĩ được. Em đang cố nói với anh là em không có nhà để ở...”

“Em sẽ chuyển vào sống với anh.”

Cô ngỡ mình nghe nhầm. Chẳng phải họ đã thống nhất về tầm quan trọng của tự do cá nhân sao? Nhưng Rio bỗng cong môi cười đùa giả và ám muội, cô biết rằng cô không có nghe nhầm.

“Không thể được,” cô thì thào.

“Chẳng có gì là không thể cả, *querida*,” anh nhẹ nhàng đáp, và rồi anh hôn cô thật sâu, nhắc thân áp lên người cô, khiến tất cả trở nên mơ hồ, cô chỉ còn thấy mỗi mình anh.

Nhưng mà anh sai rồi. Có những thứ không thể được, mà sống chung với anh đúng đầu số. Anh thực nghĩ anh có thể sắp xếp ổn thỏa mọi thứ?

Esmé lật chăn ra và ngồi dậy. Sai lầm nghiêm trọng. Mồ hôi lạnh nhỏ giọt xuống trán cô. Nôn nao cuộn lên trong người. Cô vừa vận chạy kịp vào nhà tắm.

Cái thứ này càng ngày càng tức cười. Cô luôn mệt mỏi, và cô bắt đầu thấy chán ghét buổi sáng bởi mỗi lần cô thức dậy đều kèm theo cái thứ buồn nôn lặp đi lặp lại này...

Một khả năng không-thể-được bỗng thoáng qua tâm trí cô làm hơi thở cô đứt đoạn. Cẩn thận chậm rãi, cô đặt tay lên bụng. Nó vẫn thế, vẫn phẳng lì, như bất kỳ lúc nào trước đây.

Cô đánh răng, khoát nước lạnh lên mặt, giặt lấy cái áo choàng ngoài, và sải bước đến chiếc bàn nhỏ trong phòng bếp. Không chắc chắn lắm, nhưng dù sao cô vẫn nên thử.

Quyển lịch của cô đặt trong ngăn kéo trên cùng. Cô lấy nó ra, lật lại vài tháng trước. Có một dấu đỏ nho nhỏ vào mồng 10 tháng 4, một dấu khác vào mồng 10 tháng 5. Nhưng của tháng 6, tháng 7 đâu?

“Esmé?”

Và tháng 8. Còn tháng 8 thì sao? Mồng 10 đã qua rồi, và ngày 11 cũng đã...

“Esmerelda? *Chica*, con có ở đây không?”

Cô mở chốt và đẩy cửa ra. Trời nắng chói mắt, cô có thể cảm nhận tia nhiệt trên mặt nhưng không hiểu sao lòng cô lạnh băng. Lạnh băng, lạnh đến tận xương tủy.

“Esmerelda?” Carmen nhìn chăm chú vào khuôn mặt tái nhợt của cô. “Sao vậy?”

“Mama,” Esmé thì thào. “Ôi, Mama, con nghĩ con có thai rồi.”

Chương 18: Quyết định

Carmen chết sững như thế vừa bị sét đánh trúng.

Đây chính là điều bà lo sợ, điều bà trốn tránh không muốn thừa nhận. “Không thể,” bà hoảng hốt, “không, không thể như thế được.”

“Con... con chỉ cùng anh ấy hai lần,” Esmé thì thào, “trước khi con dùng thuốc định kỳ...”

“Chỉ một lần là đủ,” Carmen lạnh lẽo nói. “Có phải là của gã đó, gã Tây Ban Nha đó không?”

“Đó không phải là lỗi của Rio.”

Thật sự không phải. Hai người có thảo luận về phòng tránh, về việc cô muốn tự tránh hay muốn anh sử dụng bảo hộ. “Em đang dùng thuốc,” cô đã nói với anh như thế, bởi cô không muốn có bất kỳ thứ gì ngăn cách hai người khi Rio tiến vào cô, (chị quá BT rồi >:P) nhưng cô đã dối anh, cô cần ra ngoài và xin đơn thuốc. Chẳng có lý do gì cô cần phải dùng thuốc hàng tháng cả. Cô từng ngủ cùng chỉ một vài người đàn ông trong cuộc đời của cô, mà đó đã là chuyện xưa xưa trước khi cô gặp Rio.

Nước mắt nóng hổi lăn nhanh xuống má cô. Carmen dang rộng vòng tay. Esmé nhào vào vòng tay bà, nức nở.

“Con chắc chứ, *chica*?”

“Con chậm ba tháng rồi. Và con luôn thấy nôn nao suốt những sáng qua, và mệt mỏi...”

“Ay.” Carmen thở dài. “Mẹ có để ý. Nhưng, cho đến khi con đi kiểm tra chắc chắn...” Bà lôi ra chiếc khăn tay từ túi áo tạp dề, lau khuôn mặt dần dựa nước mắt của Esmé. “Đi nào,” bà nói ngắn gọn. “Chúng ta sẽ lái xe xuống thị trấn và mua một que thử. Sau đó sẽ quyết định chúng ta cần làm gì.”

Một giờ sau, hai người phụ nữ ngồi lặng im trong căn bếp của Esmé. Cái thai của Esmé đã được xác nhận. Cô biết điều đó thật điên rồ, nhưng cô lại cảm thấy bình tĩnh hơn nhiều. Biết chắc được sự thật giúp cô bình tĩnh hơn, bởi đối mặt với sự thật luôn dễ dàng hơn đối mặt với suy đoán mò mẫm.

Carmen, trái lại, lại muốn phát điên.

“Sao con có thể ngu ngốc mù quáng như vậy, Esmerelda?”

“Con không cố ý làm ra như vậy,” Esmé mệt mỏi nói. “Con nói rồi. Nó chỉ là... như thế xảy ra.”

“Như thế xảy ra,” Carmen gắt. “Rồi thì, bây giờ sẽ còn thứ khác cũng phải xảy ra. Con sẽ không sinh đứa bé này, hoặc con sẽ từ bỏ nó sau khi sinh.”

“Không,” Esmé gay gắt. “Con sẽ không làm bất kỳ việc nào trong hai việc đó.”

“Thế con sẽ phải chạy đến trước mặt người tình của con và cầu xin anh ta lấy con.”

Esmé thốt ra một tiếng cười chua chát. “Cái đó miễn bàn.”

“Vậy mẹ sẽ nói chuyện với anh ta. Mẹ sẽ yêu cầu anh ta chịu trách nhiệm...”

“Không cần!” Esmé đứng dậy. “Mẹ không hiểu, mẹ... con yêu Rio.”

“Vậy vấn đề của con là gì, *chica*?” nét mặt Carmen hòa hoãn đôi chút. “Rất nhiều đứa trẻ sinh ra trước khi bố mẹ chúng kết hôn. Không thật đáng lắm, nhưng...”

“Con yêu anh ấy. Nhưng anh ấy không yêu con.”

“Nếu như anh ta là một người đàn ông đứng đắn, anh ta sẽ làm những điều cần thiết. Anh ta sẽ lấy con, hoặc chí ít anh ta cũng sẽ đồng ý chu cấp cho con và đứa bé.”

“Rio hoàn toàn đứng đắn. Và anh ấy có thể chủ động muốn làm những việc đúng đắn đó.” Giọng Esmé vỡ vụn. “Nhưng con không muốn giam cầm anh ấy trong một cuộc hôn nhân anh ấy không muốn, hoặc một mối quan hệ kéo dài đằng đẳng vô nghĩa. Con quá yêu anh ấy để có thể buộc anh làm bất cứ điều gì như vậy.”

Môi Carmen mím chặt. “Con ngốc lắm, Esmerelda. Con tự mình xoay sở thế nào đây? Con nuôi nấng đứa bé thế nào đây?”

“Con sẽ ở lại Espada này, tiếp tục công việc thuần ngựa. Hoặc sẽ quay lại trường và thi lấy cái bằng mẹ mong muốn đó. Con sẽ tìm được cách.”

“Con sẽ phá hỏng cả cuộc đời con!”

“Sinh con ra có phá hỏng cuộc đời mẹ không?”

“Là mẹ dốt nát không được giáo dục. Mẹ biết mẹ chỉ có thể làm một bà vú em hay một đầu bếp. Hơn nữa, mẹ vẫn kết hôn với người đàn ông đã cùng tạo ra con.”

“Và để ông ta gạt mẹ, bỏ rơi mẹ ngay khi con vừa chào đời. Cái kiểu hôn nhân đó có thay đổi được gì cho mẹ hay con không, Mama?”

Carmen thở dài thườn thượt. “Không,” bà thừa nhận, sau một phút trầm lặng. “Không thay đổi được gì cả.”

Esmé khẽ mỉm cười, bất chấp nước mắt sóng sánh lấp lánh nơi khóe mắt. “Con sẽ ổn thôi,” cô dịu giọng. “Mẹ cứ đợi đi, rồi sẽ thấy.”

Và cô thực sẽ ổn, cô nghĩ. Một tiếng sau, cô trang điểm lại, thay đồ, quay trở về bóng dáng một Esmé thanh lịch tinh tế, một Esmé Bennett vùng Manhattan. Cô sẽ ổn thôi... và cô sẽ đem tình yêu thương của mình dành hết cho đứa con của cô và Rio. Cũng không tệ lắm, cô nghĩ.

Và tất cả những gì cô cần làm bây giờ là đối mặt với Rio, và nói với anh cô đã thay đổi ý định, không muốn làm người tình của anh nữa.

Chương 19: Kẻ nói dối dỏm

Esmé tìm Rio ở khu chuồng ngựa, nhưng anh không có ở đó. Cô bước về phía khu nhà chính, lén qua cánh cửa chính luôn-không-đóng để tránh chạm mặt mẹ cô, và bị Jonas bắt gặp ở cầu thang.

“Tìm quý ngài ấy sao?”

“Vâng, đúng vậy.”

“À, ngài ấy đang ở khu nhà khách, kiểm tra giấy tờ những con ngựa cái đã mua.” Jonas nháy mắt. “Ngài ta quả nhiên rất có con mắt chọn, kể cả khi đưa mắt chọn các quý cô... à nhắc tôi mới nhớ, này người đẹp, Rio có nói cô sẽ về cùng ngài ấy. Phải nói thật rằng, tôi thật tiếc phải để cô đi. Cô khá có duyên với lũ ngựa.”

“Rio sớm lỡ lời rồi,” Esmé nhanh chóng đáp. “Tôi sẽ không đi đâu cả.”

“Ồ?” Jonas ngoắc tay chỉ qua vai. “Ngài ấy có thể không bằng lòng đâu.”

“Anh ta không điều khiển được cuộc sống của tôi,” cô đáp, và gõ cửa phòng Rio. Anh mở cửa, nhìn thấy cô, mỉm cười vươn tay nắm lấy tay cô.

“*Querida*,” anh nói, và kéo cô vào phòng.

“Rio. Em... em có chuyện cần nói.”

Rio đóng cửa lại, kéo cô vào vòng tay anh và bắt đầu hôn cô. Trong một thoáng, cô buông lỏng mình hưởng thụ nụ hôn của anh. Rồi cô áp bàn tay mình lên ngực anh, đẩy anh ra. Anh nhìn cô, cau mày.

“Esmé? Sao vậy?”

“Em có chuyện muốn nói với anh.”

Cô thoát ra khỏi vòng tay bao bọc của anh, hi vọng anh không để ý mạch đập điên cuồng nơi cổ cô. Cô khá giỏi ngụy tạo, những người thợ chụp ảnh rất thích cái mà họ nhận định là vẻ ngoài tinh tế của cô. Một trong những dáng vẻ mà cô cố tình bày ra trước mặt anh bây giờ.

“Thật sao?” Giọng anh cao lên một cấp, cô có thể hình dung ra giọng anh sẽ thế nào khi nghe cô tuyên bố sẽ không về New York làm người tình của anh. “Vậy nói đi, *querida*. Đừng làm cả hai chúng ta chần chờ thêm chút nào nữa.”

Cô hít một hơi sâu. “Em đã đổi ý. Về việc quay về New York với anh.”

Những thớ cơ trên khuôn mặt anh dường như co giật. “Được, anh chấp nhận. Em cần thêm một vài ngày ở đây. Em không muốn bỏ lại Jonas, theo như cách em nói, trong đám lùm xùm rắc rối này.”

“Không phải.” Tay cô run rẩy, cô đút chúng vào túi chiếc quần dài xám thẫm của cô. “Không, anh không hiểu. Em sẽ không về New York với anh, Rio. Em sẽ không tiếp tục tại điểm chúng ta

đã dừng lại.”

Rio lặng thinh. Esmé có thể cảm nhận thấy từng nhịp đập trái tim mình, từng hơi thở dốc của mình.

“Ra thế,” cuối cùng anh cũng mở miệng. “Và lý do của em là...”

“Em không...” Lạy chúa, cô nghĩ, lạy chúa, làm ơn giúp con vượt qua giây phút này. “Em không thấy có gì tốt đẹp cả.” Cô cố mỉm cười, một nụ cười gượng như thể môi cô như dính chặt vào răng vậy. “Em thừa nhận rằng đêm qua thật... nó thật tuyệt vời, nhưng chỉ là vì chúng ta đã xa nhau một thời gian. Chúng ta đều biết điều đó – sớm hay muộn, chúng ta sẽ quay lại đúng điểm dừng ngày đó, lúc quan hệ giữa hai chúng ta chấm dứt và cả hai đều muốn tự do...”

“Tự do,” anh nhẹ nhàng nói. “Đó có phải là thứ em muốn? Tự do thoát khỏi anh?”

Lệ tràn ngập mắt cô. Cô thầm nguyện rửa bản thân vì không kìm chế được cảm xúc, nhưng may mắn thay, anh cũng không để ý. Anh quá giận dữ, sắc mặt anh tái nhợt dưới làn da nâu rám nắng, cô tưởng anh không chú ý nhưng sự thật là, anh đang cố kìm chế cái tôi giận dữ của mình hết sức.

“Phải.” cô khẽ nâng cằm. “Đúng vậy, và sẽ tốt hơn nếu chúng ta kết thúc ở đây, coi nhau như những người bạn, hơn là chờ thêm vài tuần, hoặc thậm chí vài tháng nữa, và...”

“Anh đã từng nói, *amada* (*), em là một kẻ nói dối dở đến tệ hại.” Rio gầm gừ, cuốn cô vào vòng tay anh.

(* *amada*, tiếng Tây Ban Nha có thể tạm dịch là tình yêu của anh

Chương 20: Sớm chừng nào muốn

Esmé tự nhủ với bản thân không được hôn lại anh, nhưng lý trí không điều khiển nổi trái tim cô.

Không chỉ hôn lại anh, cô còn bám víu lấy anh, hé môi vươn tới môi anh, những ngón tay túm chặt lấy áo sơ mi của anh, để mặc những giọt nước mắt lăn xuống má.

Một lúc lâu sau, Rio khẽ nhích ra và bắt lấy vai cô. “Em không muốn rời xa anh,” anh dịu giọng kết luận.

“Vâng, em không muốn. Em...” anh lại hôn cô, hôn và hôn, cô khẽ giọng rên rỉ trên bờ môi anh.

“Nói cho anh sự thật đi, *amada*. Em không muốn rời xa anh, phải không?”

Cô tiếp tục lừa bịp anh thế nào đây? “Không,” cô lẩm bẩm, “Không, ồ không. Em không muốn. Em... em...”

Rio giữ lấy khuôn mặt cô trong bàn tay mình. “Sao cơ, *querida*? Em nói hẳn hoi xem nào.”

Cô lúc lắc đầu. Cô còn lại chút tự trọng. Hơn nữa, cô cần phải rời xa anh, trước khi bí mật của cô bị phơi bày.

“Được lắm.” anh mỉm cười. “Vậy anh sẽ nói trước.”

Một khởi đầu bạo dạn cùng một nụ cười bạo dạn, nhưng anh có thể cảm thấy mình đang bắt đầu run rẩy, thật nực cười. Anh là một người đàn ông không sợ trời không sợ đất, không sợ cười một con ngựa hoang dã nhất hay đánh cược một vụ làm ăn liều lĩnh nhất, nhưng lại sợ nói ra ba từ đó với người phụ nữ dịu dàng, xinh đẹp trước mặt anh này. Sẽ ra sao nếu cô từ chối anh? Khỉ thật, nó sẽ giết chết anh mất.

Nhưng ba từ đó anh vẫn cần nói ra. Anh chỉ thừa nhận chúng khi anh sai bước về khu nhà trọ sáng nay, trong tâm trí anh vương vất đọng lại hình ảnh cô, nhận ra cuộc sống anh đã trống rỗng biết bao khi thiếu vắng cô, và cô đã cuốn phẳng anh đi thế nào mỗi lần anh đòi hỏi chiếm hữu cô.

Anh biết rõ anh cảm thấy thế nào. Và anh gần như chắc chắn cảm giác của cô cũng giống anh...

“Esmé.” Anh hít một hơi rất sâu. “Esmé, anh yêu em.”

Anh nghĩ, có lẽ cô không nghe thấy anh nói gì. Cô tiếp tục nhìn anh, nhìn trừng trừng anh... nhưng rồi anh thấy một tia ửng hồng quét qua khuôn mặt tái nhợt của cô, trái tim anh hoan hỉ.

“Anh yêu em,” anh lặp lại. “Anh tôn sùng em, *querida*, và phải, em sẽ về nhà với anh, phải, em sẽ dọn vào sống với anh.” Anh bật cười thoải mái. “Anh nghĩ có lẽ đây là lời cầu hôn tệ nhất từng có, nhưng *tình yêu của anh*, anh chưa từng ngỏ lời với bất kỳ một phụ nữ nào trong đời.”

Esmé cười lớn. Rồi cô bật khóc. Cô cố hết sức nhón chân lên và hôn anh. Rio húng hắng.

“Đây có được coi là lời đồng ý của em không?” anh lo lắng hỏi. “Em có yêu anh không?”

“Oh, vâng. Em yêu anh, Rio. Em đã yêu anh từ rất lâu... Đó là lý do vì sao em phải rời bỏ anh, bởi em sợ anh sẽ đòi chấm dứt quan hệ của chúng ta...”

Anh lắc đầu. “Anh đã dối lòng mình, em yêu. Khát khao em trong lòng anh khiến anh hoảng hốt, nên anh cố gắng tách xa em, nhưng mà vô dụng.” Anh kéo cô lại gần và hôn cô, không chỉ ham muốn mà ôn nhu đầy sắc tình. “Lấy anh nhé,” anh hồi thúc, dựa trán anh vào trán cô. “Lấy anh nhé, và nói rằng em muốn sinh cho anh thật nhiều những đứa con xinh đẹp... Sao thế?”

“Anh muốn có những đứa con ấy sớm chừng nào?”

Ánh mắt anh gặp ánh mắt cô, cố dò ẩn ý của câu hỏi ấy.

“Em có thai rồi,” cô thốt lên, thấy anh thụi vào không khí.

“Anh sắp được làm bố!” Rio ôm chầm lấy cô. Anh xoay cô một vòng, rồi dừng lại hôn cô bằng tất cả tình yêu ẩn chứa trong trái tim anh.

“Em là nguồn sống của anh,” anh nhẹ nhàng nói, “trong suốt cuộc đời này.”

“Và anh là tình yêu của em,” Esmé thì thầm lại, “mãi mãi.”

_____ ***THE END*** _____

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>